

Szalézi Ertesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

123. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
2025. JÚLIUS-SZEPTEMBER

Fókusz, Lengyel Erzsébet SC

Egy döntés nyomában

Beszélgetés Tóth Domonkos örökfogadalmas szalézi szerzetessel

Miért lesz ma egy modern, egészséges, jó vágású, ügyes fiatalember szerzetes?

Jó kérdés, ezen érdemes elgondolkodni... Mert felfedezi az életben azt, hogy van a világon egy sokkal nagyobb dolog, mint az, miben ügyes, miben jók a képességei, és ezt én is felfedeztem az életemben. Középiskolás koromban, amikor elmélyítettem a hitemet, akkor fogalmazódott meg bennem, hogy nem akarok megállni azoknál a céloknál, amiket ez a világ kínál, hanem egy sokkal magasabb cél felé törekednék, ami az örökkévalóság. Ezt így akkor még nem tudtam megfogalmazni, kellett hozzá a szalézi formáció. De első lépésnek elég volt ahhoz, hogy bátrabb legyek és közelebb kerüljek a szalézi szerzetesekhez. Lassan elkezdődött ez a vonzódás a szerzetesség felé, a formáció alatt meg szépen letisztult. Ez kicsit olyan, mint a szobrászat: ez a hivatás ki lett faragva.

Nem biztos, hogy olyan motivációval lép be egy fiatal 18 évesen egy rendházba, hogy: na, én most az életemet Istennek szeretném adni. Ugyanakkor a formáció éve alatt ez is szépen letisztult, hogy valahol mélyen az a vágya, hogy teljesen az Istennek szentelje magát. És ez a cél. Szépen, lassan rájöttem én is, hogy ez egy sokkal nagyobb cél, mint amit a világ bármely szegletében meg tudnék találni.

Miért pont szalézi lettél?

Nem az a típus vagyok, aki eldönti, hogy ő szerzetes lesz, és akkor felcsapja a szerzetesek könyvét, hogy megnézze, melyik áll a legközelebb hozzá, hanem a szaléziakat, a szalézi lelkiséget ismertem meg hamarabb. Nagyon sokat segített az animátorképzés is Pesthidegkúton, hogy kicsit komolyabban vegyem az élet kérdéseit. Egy életünk van, ami nem visszaporgethető, hanem a maga tempójában megy előre, és hogy komolyan, de ugyanakkor vidáman, és ezt a kettőt összehangolva próbáljuk meg a legjobbat kihozni magunkból, a másikért élve, a másikat segítve, ami szaléziak esetében a fiatalok, akikkel foglalkozunk, illetve a közösség, ahol megéljük. Valahogy ennek az ötvözete az, ami segített nekem kimondani, hogy én szalézi szeretnék lenni.

Van sok fiatal, aki hosszú évekig animátorkodik, de közülük nagyon kevesen lesznek szerzetesek. Lehet, hogy a szerzetesség túl sok áldozatot kér?

Az élet kitejesedése nem csak a szerzetességben van. Az, hogy nem sokan választják a szerzetességet, minket is gondolkodásra készítet, ugyanakkor a hivatást a Jóisten adja. Nem biztos, hogy ez azt jelenti, hogy nem szeretnék a fiatalok elköteleződni, mert ugyanakkor a házasságban való elköteleződés azért szépen van. Az, hogy nem a szerzetesi hivatást választják a fiatalok, nem azt jelenti, hogy nem akarják az Istennel élni az életüket. Azt se szabad elfelejtenünk, hogy meghozni egy ilyen döntést ma biztos, hogy nem könnyű, úgy tűnhet, hogy valóban nagy áldozat. Másrészt meg egy nagy szabadságot ad.

Hat éve, miután letettem az első fogadalmat, egy nagyon jó lelkipásztor kezébe kerültem, akivel egy hosszú utat jártam be a szabadság kérdéskörét szépen átgyúrva, ha fogalmazhatok így. Nagyon sokat beszélgettünk, imádkoztunk, sok gondolkodnivalót, sok olvasnivalót adott ebben a témakörben, míg megértettem azt, hogy azért kéri tőlem a Jóisten, hogy ajánljam fel neki a három fogadalmat, mert ezáltal jobban ki tudok teljesedni. Például, ha a szegénységet veszem, akkor ez nem csupán annyi, hogy ha fizetést kapok a munkámért, azt beadom a közösbe, és nem a saját bankszámlámra jön, hanem hogy nem kötődök a földi dolgokhoz. De nem azért, mert szükségtelenek, hanem azért, mert ki tudom mondani azt, hogy nem ezek a legszükségesebbek. Szabadnak lenni a dolgoktól azért, hogy teljesen be tudjam fogadni az ennél sokkal értékesebb dolgokat. De ugyanez van az engedelmességgel is: lemondok a saját akaratomról, hogy valóban teljesen be tudjam fogadni a Jóisten akaratát. A tisztaság meg abban segít engem, hogy mindenkié lehessen a szolgálat által. Az, hogy ezeket átgondoltam a posztnoviciátus első éveiben, nagyon sokat segített. El tudtam engedni a nehézségeimet és az érzelmeimet a múltból, és teljesen szabadon folytatni, illetve elkezdni a szerzetesi utamat.

Szegénység, tisztaság, engedelmesség. Melyik a legnehezebb a három körül számodra?

Az engedelmesség az egy izgalmas dolog. Nem is csupán csak az, hogy amit mond az előjáró, azt csináld, hanem az, hogy meglásd, hogy abban a Jóisten akaratát, az nem mindig könnyű... Elsősorban természetesen kell hozzá a hit, de ugyanakkor meg valóban ebben nyilvánul meg az én szabadságom, és hogy el tudom engedni szabadon a gondolatomat, bízva abban, hogy a Jóisten mellett van az előjáró akarata, irányzatása által.

És a tisztaság? Azért valljuk be, hogy nagyon sok papi hivatás csúszik el a tisztaságon.

Igen, hát ez is egy izgalmas kérdés, ezt nem tagadom... Azért itt nagyon erősnek kell lenni, komolyan kell venni és foglalkozni kell vele, nem szabad szemet hunyni fölötte, de nem szabad hagyni azt sem, hogy elbátor-talanítson. Azért, hogy ha mondjuk, bajban érzem magam, akkor először is keressem a testvéreimet, a rendtársaimat. Ehhez kell az, hogy a közösségben otthon érezzem magam. Ha a jövőbe tekintek, akkor abban bízom, hogy ha esetleg azt érzem, hogy nehézsége-

Tartományfőnöki levél

„Ti vagytok a világ világossága!”

Az egyik forró nyári estén ott ültem Pélifyöldszentkeresztben a fiatalok között. Ők énekeltek, nevettek, vitatkoztak, játszottak. Mennyire felszabadító, amikor önmaguk lehetnek: nem kell szerepet játszani, nem kell mások elvárásaihoz igazodni, csak a saját hangjuk, örömük, lelkesedésük. Éreztem, amit Don Bosco olyan jól tudott: a fiatal szív akkor ragyog, ha érzi, hogy szeretik, és van tere szabadon kibontakozni.

Számunkra minden nyár erről szól: a találkozásról, a barátságról, arról, hogy Isten nem távolról figyel, hanem jelen van a nevetésben, a játékban, a beszélgetésekben és az imádságok mélységében. Ezt a tapasztalatot fogalmazta meg XIV. Leó pápa is a nyáron a Szent Péter téren, amikor így szólt a fiatalokhoz: „Ti vagytok a föld sója, a világ világossága! És ma a hangotok, a lelkesedésetek, a kiáltásaitok mind Jézus Krisztusért szólnak, és a világ végén is hallani fogják őket!”

Számunkra, szaléziak számára mindez egyszerre próbatétel és küldetés. Nem könnyű helytállni egy olyan világban, ahol sokszor a felszín, a látszat és a virtuális kapcsolatok uralják a terepet. A fiatal szíve azonban ösztönösen érzi, hogy az élet több ennél. Leó pápa figyelmeztetett: igazi barátság és tartós kapcsolat csak Krisztusban születethet. Don Bosco is ezt tanította: nem illúziókat kínált, hanem kapaszkodót: barátságot, közösséget, hitet.

A nyár után hálával látjuk: mennyi tehetség, mennyi lelkesedés, mennyi jóra való szomjúság van a fiatalokban. Mindezt nem rejthetjük véka alá. Mások számára is meg kell mutatnunk lelkeségünk krisztusi ragyogását. Küldetésünk, hogy segítsük őket felfedezni, mi az ő személyes hivatásuk, melyet ajándékba kaptak Istentől. Így válhatnak valóban világossággá, ahogyan maga az evangélium mondja, és így épülhet tovább az a közösség, amelyet Don Bosco álmodott meg.

Forduljunk úgy e tanév felé, hogy amit a nyár ragyogása elindított, azt a mindennapok hűsége és szolgálata tegye teljessé. ●

P. Vitális Gábor SDB
tartományfőnök

im vannak ezen, vagy más téren, akkor bátran és bizalommal keressem a rendtársaimat, akár az előjárómat is. De ehhez először is meg kell teremtenünk a családi hangulatot, hogy bízzunk egymásban. A szeretetesség nem egy egyéni vállalkozás, közösségben kell megélni. Abban bízom, hogy mindig ott lesz mellettem egy rendtársam, aki majd figyelmeztet, ha valami nem jó...

Mikor lesz valaki szalézi?

Van egy sztereotípiá, hogy azt gondolják, hogy aki ide belép, az azonnal szalézi lesz. Még nem! Ez nem így van! Emlékszem,

hogy Gábor atyának mondtam egyszer, amikor még gimnazista voltam, hogy én szívesen lennék szalézi, de hogy ebben biztos legyek, előbb elmennék valamit tanulni, kicsit dolgozni... Ő csak rám nézett, és annyit mondott, hogy: „Minek? Hogyha azt érzed, hogy itt a helyed, gyere, próbáld meg, ne félj attól, hogy azonnal szalézi leszel! Ha belépsz, akkor van két év jelöltség, meg a prenoviciátus, meg a novícius év, amikor úgymond semmi kötelezettség nincs szerzetesi szempontból, hanem csak a formáció és még a noviciátus után is csak ideiglenes fogadalmak vannak. Ez azt jelenti, hogy két évente újból és újból

Az **Iránytű Hivatástisztázó Műhelysorozat** a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán működő, szerzetesi és papi összefogással vezetett, fiatal felnőtteknek szóló kurzus, ami 2007 óta működik.

Célja, hogy segítse azokat a 18 és 35 év közötti szabad állapotú fiatalokat, akik életük nagy döntései előtt állnak. Az Iránytű segítséget nyújt az istenkapcsolat, imádság, önismeret, megkülönböztetés, döntés és a főbb életállapotok (házasság, család, szerzetesség, papság) témaköreinek átgondolásában. Idén az Iránytű-teamben Hadházi Jácinta domonkos nővér, Zics Ildikó szociális testvér, Kovács Sándor szalézi szerzetes, Kardos Csongor ferences atya, valamint Riesz Doma atya várják az érdeklődőket.

Jelentkezési határidő: szeptember 17. szerda 20.00-ig. **Email:** iranytusapi@gmail.com
Találkozások kéthetente szerdáként, 18:00-20:30 között. **Első alkalom:** 2025. október 8.

felteheti magának az ember a kérdéseket, amiket feltett a formációja elején: Ide hív-e az Isten? Tudom-e vállalni, hogy szerzetesi közösségben élek? Merem-e vállalni a három szerzetesi fogadalmat?”

Mindenki olyan közegben akar élni, ahol jól érzi magát, ami befogadó. És ezt a család adja meg. A családban mindenki otthon van. Ugyanígy, hogyha a szerzetesi közösség megteremtí a családi érzést, akkor az egyfajta otthon-érzést ad minden fiatalnak.

És hát otthon lenni jó! ●

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

A rendfőnök üzenete, P. Fabio Attard SDB

A megbocsátás és az önzetlenség prófétái

Manapság, amikor a hírek nap mint nap konfliktusokról, háborúkról és a gyűlölet különböző formáiról számolnak be, nagy a kockázata annak, hogy mi, hívők is végül csupán politikai szintre redukáljuk az események értelmezését, vagy csak az egyik vagy a másik oldal mellett állunk ki olyan érvekkel, amelyek a mi látásmódunkhoz, a mi valóságértelmezésünkhöz kapcsolódnak.

Jézus a boldogmondásokat követő beszédében egy sor „kis nagytanítás” található, amelyeket az Úr ad nekünk. Mindegyik így kezdődik: „Hallottátok a parancsot.” Az egyikben az Úr fölidézi az ősi mondást: „Szemet szemért és fogat fogért.” (Mt 5,38)

Az evangélium logikáján kívül ez a törvény nem csak hogy nem vitatott, hanem akár szabályként is értelmezhető, amely kifejezi, hogyan kell elszámolni azokkal, akik bántottak minket. A bosszú jogként, sőt kötelességként is értelmezhető.

Jézus ezzel a logikával szemben egy teljesen más, teljesen ellentétes javaslattal áll elő. Ahogy mi értjük, Jézus azt mondja nekünk: „*Én pedig azt mondom nektek*” (Mt 5,39). És itt, mint keresztyéneknek, nagyon figyelniünk kell. Jézus következő szavai nemcsak önmagukban fontosak, hanem azért is, mert nagyon átfogóan és tömören közvetítik egész üzenetét. Jézus nem azért jön, hogy elmondja nekünk, van egy másik módja a valóság értelmezésének. Jézus nem azért jön közelebb hozzánk, hogy kiszélesítse a földi valóságról, különösen az életünket érintő valóságról alkotott vélemények spektrumát. Jézus nem egy másik vélemény, hanem ő maga testesíti meg a bosszú törvényének alternatíváját.

Az „*én pedig azt mondom nektek*” kifejezés alapvető fontosságú, mert most már nem a kimondott szó, hanem maga Jézus személye a fontos. Amit Jézus mond nekünk, azt ő maga is megéli. Amikor Jézus azt mondja: „*ne álljatok ellent a gonosznak. Aki megüti a jobb arcodat, annak tartsd oda a másikat is!*” (Mt 5,39), ezeket a szavakat ő maga is

megélte. Bizonyosan nem mondhatjuk Jézusról, hogy milyen jól beszél, hiszen üzenete fájdalmas számunkra.

Visszatérve a mi korunkhoz, Jézus ezen szavai könnyen úgy értelmezhetők, mint egy gyenge ember szavai, olyan emberé, aki már nem képes reagálni, csak szenvedni. És valóban, amikor Jézusra nézünk, aki teljesen föláldozza magát a kereszten, ez a benyomásunk lehet. Pedig jól tudjuk, hogy a kereszten hozott áldozat egy olyan élet eredménye, amely az „*én pedig azt mondom nektek*” mondattal kezdődik. Mert mindazt, amit Jézus mondott nekünk, végül teljes mértékben magára vállalta, ezért sikerült átjutnia a kereszten a győzelemig. Jézus logikája látszólag egy vesztes személységet tükröz. De nagyon jól tudjuk, hogy az üzenet, amelyet Jézus hagyott ránk, és amelyet ő teljes mértékben megélt, pontosan az a gyógyszer, amire a mai világnak szüksége van.

A megbocsátás prófétáinak lenni azt jelenti, hogy a jót választjuk válaszul a rosszra. Azt jelenti, hogy elszántan állunk ki amellett, hogy a gonosz hatalma nem fogja befolyásolni azt, ahogy látom és értelmezem a valóságot. A megbocsátás nem a gyengék válasza. A megbocsátás a szabadság legbeszédesebb jele, amely képes felismerni a gonosz által hagyott sebeket, de ugyanakkor azt is, hogy ezek a sebek soha nem lesznek olyan puszkaporos hordó, amely bosszút és gyűlöletet szít. A gonoszra gonoszsággal reagálni csak tovább mélyíti és szélesíti az emberiség sebeit. A béke és az egyetértés nem nőhet a gyűlölet és a bosszú talaján.

Az önzetlenség prófétáinak lenni megköveteli tőlünk, hogy a szegényre és a gazdagra ne a profit logikájával, hanem

a szeretet logikájával tekintsünk. A szegény nem választja, hogy szegény legyen, de aki jól él, annak lehetősége van arra, hogy nagylelkű, jó és irgalmas legyen. Mennyire más lenne a világ, ha politikai vezetőinknek ebben a konfliktusokkal és háborúkkal teli helyzetben lenne annyi józan eszük, hogy azok felé forduljanak, akik megfizetik az árát ezeknek a viszályoknak, vagyis a szegényeknek, a kirekesztettek felé, akik nem tudnak elmenekülni.

Ha pusztán horizontális szemszögből nézzük a dolgokat, akkor van okunk a kétségbeesésre. Nem marad más, mint bezárkózni panaszainkba és bírálatainkba. De nem! Mi a fiatalok nevelői vagyunk. Jól tudjuk, hogy ezek a fiatalok olyan egészséges példaképeket keresnek, olyan politikai vezetőket, akik képesek a valóságot az igazságosság és a béke elvei szerint értelmezni. De amikor a fiataljaink körülnéznék, jól tudjuk, hogy csak egy nyomorúságos életszemlélet ürességét látják.

Nekünk, akik a fiatalok nevelésével foglalkozunk, nagy a felelősségünk. Nem elég csak megemlíteni azt a sötétséget, amelyet a vezetés szinte teljes hiánya hagy maga után. Nem elég megemlíteni, hogy nincsenek olyan elképzelések, amelyek képesek lennének felkelteni a fiatalok érdeklődését. Mindannyiunk feladata, hogy meggyújtsuk a remény gyertyáját ebben a sötétségben, és példát mutassunk az emberiség mindennapi életben való sikeres működésére.

Ma valóban érdemes a megbocsátás és az önzetlenség prófétáinak lenni. ●

Fordította: Szabó Judit

Lelkiség, P. Gnana Pragasam Derosi Raja SDB

Zarándoklat - a remény útja

A 2025-ös év, amelyet Ferenc pápa a remény szent évének hirdetett meg, különleges utazásra hívja a hívőket. Ez az út azonban nem csupán fizikai zarándoklat, hanem egy belső kaland is, amely során megerősödhet a hitünk és a lelkünk. Ahogyan Don Bosco a maga korában a sétákat használta a fiatalok nevelésére, úgy lehet a zarándoklat ma is a **tevékeny remény** pedagógiájának eszköze.

Don Bosco sétái: A nevelés és az öröm szövetsége

Don Bosco korát megelőzve felismerte, hogy a fiatalok fejlődése nem korlátozódhat a tanterem falai közé. „Sétálás pedagógiája” című programja egyedülálló módon ötvözte a kikapcsolódást, a spiritualitást és a nevelést. Ezek a kirándulások nem csupán kalandok voltak, hanem a barátság, a közösség és a hit mélyebb megélésének lehetőségei.

Don Bosco számára a természetben töltött idő, a közös éneklés és játék, valamint a helyi közösségekkel való találkozás mind-mind a **nevelés és az evangelizáció eszközei** voltak. A fiatalok kiléptek megszokott környezetükből, és megtapasztalták a világ sokszínűségét. Don Bosco gondosan felépítette ezeket az utakat, hogy kulturális és lelki tartalommal töltsék meg a fiúk napjait. A legfontosabb üzenet az volt, hogy **Isten szolgálata és a tiszta öröm kéz a kézben járnak**.

A zarándoklat mint a remény útja

A 2025-ös jubileumi év lehetőséget kínál Isten irgalmának különleges megtapasztalására. A búcsú elnyerése és a szent helyek felkeresése által a hívők feloldozást kaphatnak bűneik időleges büntetése alól. Fontos tudni, hogy a pápa engedélyével nemcsak Rómában, hanem kijelölt helyi zarándoktemplomokban is, mint például Péliföldszentkereszten, átélhetjük a jubileumi év áldásait. Ez a modern zarándoklat szorosan illeszkedik Don Bosco örökségéhez, hiszen arra hívja a fiatalokat, hogy induljanak el egy belső utazásra. Ez a zarándoklat nem csupán szent helyek meglátogatásáról szól, hanem arról, hogy a remény zarándokaiként megnyissuk a szívünket Isten szeretetére. Ahogyan Don Bosco elvezette a fiúkat a Superga-bazilikához, úgy vezet el minket ma is egy zarándoklat a hit mélyebb megértéséhez és megéléséhez.

Remény, optimizmus és az önmagunkra hagyatkozás illúziója

Fontos, hogy tisztán lássuk a remény valódi természetét, és megkülönböztessük azt az optimizmustól és az önellátástól.

- A **remény** egy isteni ajándék, egy **lelki tulajdonság**, amely a hitből és Isten szeretetéből fakad. Független a külső körülményektől, és kitart a nehézségek közepette is.
- Az **optimizmus** ezzel szemben egy pszichológiai állapot, amely pozitív külső tényezőktől függ, így könnyen megínoghat.

Don Bosco és a fiúk számára az ősz érkezése jelentette a „hosszú séták” (passeggiate) időszakának kezdetét. Ezeknek a sétáknak az úticélja nem ritkán a Torino feletti magasodó Superga-bazilika volt

Az **önmagunkra hagyatkozás** pedig a saját erőfeszítésekre és teljesítményre épít, miközben a remény teljes mértékben Istenre hagyatkozik. A zarándoklat során megtapasztalhatjuk, hogy a valódi remény nem a saját akaratunk gyümölcse, hanem egy kegyelmi ajándék, amelyet alázatos szívvel kell kérnünk. A jubileumi zarándoklat tehát egy felhívás, hogy elutasítsuk a csüggedést, a hamis optimizmust és az önmagunkra hagyatkozás illúzióját. Kérjük hát az Úrtól a szent remény ajándékát, és éljük meg a jubileumi évet Don Bosco szellemében, mint a remény zarándokai! ●

Interjú, Malkowski-Szlávik Adél SC

„A világnak látnia kell a jót, hogy ez megragadja”

Húsz éve Lengyel Erzsébet a Szalézi Értesítő szerkesztője

A szalézi világnak, így a Magyar Szalézi Tartománynak is kiemelkedően fontos a Szalézi Értesítő. Lengyel Erzsébet nyergesújfalui szalézi munkatárs húsz éve töretlenül és hihetetlen lelkesedéssel szerkeszti a magyar szaléziak lapját. A kapcsolat közte és a rend között messziről indul, de a Jóisten gondoskodott arról, hogy aki tenni akar, az megtalálja a szaléziakat. Meghatározó beszélgetések, felemelő lelki élmények és mérhetetlen hála, ami ezt a húsz évet körbeöleli. 2005 óta, negyedévente az szalézi oratóriumokban, iskolákban, templomok hirdetései között elhangzik: „Megérkezett a Szalézi Értesítő legújabb száma!”

Hogyan történt az első találkozás a szaléziakkal?

A fiaim jártak ki Péliföldszentkeresztre az úgynevezett Mini-táborokba még az 1990-es években, és amikor hazajöttek, sokáig énekelték a gitáros énekeket és meséltek az ott megismert lelkes, vidám papokról. Amikor 2001-ben a szalézi rend visszakapta a nyergesújfalui iskolát, akkor találkoztam először Andrásfalvy János atyával egy esztergomi ministránstalálkozón. Elkezdtünk beszélgetni és végül felajánlottam, hogy ha tudok neki valamiben segíteni, akkor szívesen, itt vagyok. És szólt...

Hogyan került képbe az újságírás?

A férjem nagyon sokat dolgozott külföldön, én pedig otthon voltam a három fiammal. Sajnos a szeretett szakmámban, mint divattervező már többé nem tudtam elhelyezkedni, de éreztem, hogy a bennem rejlő kreativitást valahogy ki kell fejeznem. Úgy döntöttem, hogy megpróbálkozom az újságírással, mivel ezzel már korábban is volt némi kapcsolatom. Akkoriban volt az Igen folyóiratnak (a katolikus fiatalok lapja, 1989–2010) egy újságíró iskolája, amit elvégeztem, közben az Új Ember-nek tudósítottam, de úgy gondoltam, hogy érteni is akarok ahhoz, amit csinálók, ki akartam tanulni az újságíró szakmát. Esztergomban, a Vitéz János Katolikus Főiskolán indult akkoriban újságíró képzés másoddiplomások számára, amit elvégeztem. Ebben az időszakban találkoztam János atyával.

Amikor 2003-ban a Magyar Szalézi Tartomány a szaléziak letelepedésének 90. évfordulóját ünnepelte, volt egy nagy kiállítás Péliföldszentkereszten, ahol minden

szalézi ház bemutatta a történetét, és rám bízta a péliföldszentkereszti rendház történetének bemutatását. Ekkor kezdtem el kutatni a magyar szalézi múltat. Az ünnep után jeleztem János atyának, hogy folytatni szeretném a közös munkát. Azt válaszolta: „A szaléziaknál mindenkinek van helye, aki tenni akar valamit a fiatalokért. Találd meg a helyed!” És én megtaláltam...

Minden lehetséges anyagot elolvastam, ami a szaléziakkal kapcsolatos és minél jobban beleástam magam, annál jobban vonzott. Szabályosan „beleszerettem” Don Boscóba! © Azt is felfedeztem, hogy a Szalézi Család milyen sokszínű, hogy van egy harmadrend, a szalézi munkatársak. Jeleztem az akkori felelősnek, hogy szeretnék munkatárs lenni, de akkor még nem volt Péliföldszentkereszten csoport, és ezt egyedül nem lehet. Négy évig készültem az ígérettételre, addig végig a szaléziak mellett dolgoztam. 2006-ban Ábrahám Béla atya lett Péliföldszentkereszten az igazgató, és az első beszélgetésünk úgy kezdődött, hogy megkérdezte: „Na, és mikor akarsz munkatársi ígéretet tenni?” Így végül csoport nélkül is szalézi munkatárs lettem. Aztán idővel persze lett csoport is. Többször a kezembe került a Szalézi Értesítő, volt, hogy írtam is bele. Voltak róla elképzeléseim, hogyan lehetne ezt úgy megvalósítani itthon, mint amit Don Bosco megálmodott: megmutatni mindazt a jót, amit a szaléziak tesznek a fiatalokért. A digitális fényképezés is ekkor kezdett becsordogálni a köztudatba, így beruháztunk egy komolyabb digitális fényképezőgépre és elkezdtem fotózni a szalézi eseményeken.

Ezekből a fotókból aztán egy szép kiállítás is készült 2017-ben Péliföldszentkereszten.

Amikor pont húsz éve, 2005-ben átvettem a Szalézi Értesítő szerkesztését Szőke János atyától, akkor még A5-ös méretben, fekete és kék színű nyomással készült. 2007-ben megnőtt az újság A4-es méretűre, 2010-ben pedig, Albert van Hecke atya tartományfőnöksége alatt, akitől rengeteget tanultam, amíg Magyarországon volt, színes lett a lap, tele képekkel. Nagyon élveztem és élvezem ma is szerkeszteni a Szalézi Értesítőt. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy elmondhatom: a munkám a hobbym. Nem lehet megunni, vagy csak rutinszerűen dolgozni, mindegyik szám új és mindegyik más.

Milyen mérföldkövek kísérték a Szalézi Értesítőt az elmúlt húsz évben?

Az első elhatározásom az volt, hogy nem nekem kell teleírnom az újságot. Meg kellett keresnem azokat az embereket, akik megírják, lefotózzák a szalézi eseményeket. Ez most is így működik. Nem volt soha üres oldal, mindig érkeztek a beszámolók, képek, van mondanivaló.

Nagyon szerettem készíteni az interjúkat, számomra a legemlékezetesebb a Bruno

Ferreróval készült interjú volt. Magyarországi tartózkodása alatt nem volt külön idő rá, ezért ebéd közben beszélgettünk Kazincbarcán, Nádudvari Géza testvér tolmácsolásával. Don Bruno egy fantasztikus ember! Azóta már többször találkoztunk, régi ismerősként üdvözljük egymást. Úgy beszél, ahogy ír: egyik történetet mondja a másik után. Pascual Chávez korábbi rendfőnökkel is készíthettem interjút, de a nemrégiben megválasztott Fabio Attard rendfőnök atyával is beszélgettem már, amikor egyetemes ifjúságpasztorációs felelősként nálunk járt. Filiberto González szalézi atyával is egy csodás interjú készült, aki korábban egyetemes tömegtájékoztatási felelős volt, és a rendben a „főnököm”. Stanislav Hočevár horvát szalézi atyával, aki belgrádi érsek volt, az anyanyelvén beszélgettem, amikor meghívták egy szombathelyi Don Bosco ünnepre. Joseph Zen Ze-kun emeritus hongkongi szalézi püspökkel Péliföldszentkereszten készítettem interjút, amire szintén szívesen emlékezek. És még sok-sok másra...

Fantasztikus a szalézi világ, de a legszebb emlékek Don Bosco ereklyéjének magyarországi körútjához fűződnek, annyi lelki élmény kapcsolódik hozzá. A fiammal, Lengyel Ákossal dolgoztunk együtt, aki akkoriban a Magyar Katolikus Rádió munkatársa volt. Iszonyú sokat dolgoztunk, napközben fotóztunk, éjszaka válogattuk a képeket, töltöttük fel a honlapra, közösségi oldalakra, írtuk a beszámolókat. Megterhelő volt, de olyan lelki élmény is, ami mindent megér. Sándor István boldoggá ava-

tása is meghatározó marad, de minden, ami Boldog Sándor Istvánhoz kapcsolódik, emlékezetes számomra. Végtelenül hálás vagyok, hogy részese lehettem ezeknek!

A Szalézi Értesítő mellett évekig én szerkesztettem a Don Bosco Kalendáriumot is, oda kerültek bele azok a hosszabb lélegzetű anyagok, amik a Szalézi Értesítőből kimaradtak. De az elmúlt húsz évben készítettem plakátokat, leporellókat, alkalmi kiadványokat, sok minden került ki a kezeim közül. A 2013-as centenáriumi évben született meg Ábrahám Béla atya tartományfőnöksége alatt a *Szaléziak Magyarországon* album, aminek nagyon élveztem a szerkesztését. Utána elkészült Péliföldszentkeresztről is egy másik hasonló album. Rengeteget dolgoztam rajtuk, közben sokat tudtam meg a magyar szaléziakról.

Fontosnak tartom megemlíteni, hogy a húsz év alatt csak egyszer hívtuk vissza a nyomdából a Szalézi Értesítőt, mégpedig 2019 júniusában, amikor Havasi atya elhunyt. Az elmúlt húsz évben hat tartományfőnökkel működhettem együtt. Új tartományfőnökünkkel, Vitális Gábor atyával már elkezdünk gondolkodni azon, hogyan alakuljon tovább a Szalézi Értesítő és egy nagyon jó koncepció fogalmazódott meg, amit remélhetőleg mihamarabb meg is lehet majd valósítani.

Mi a legkönnyebb és mi a legnehezebb feladat a Szalézi Értesítő szerkesztésében?

Minden Szalézi Értesítő szerkesztésénél az az első kérdés, hogy: „Mivel fogom megtölteni?” és minden lapszámot úgy fejezek be, hogy:

„Bárcsak még egyszer ennyi oldal lenne!” A legnehezebb az, hogy senkit se utasítsak vissza, ha valaki küld egy kis írást, beszámolót, akkor az kerüljön bele a lapba, ne legyen csatlódás, hiszen nem hivatásos újságírókkal dolgozom. A legkönnyebb pedig az, hogy mindig van elég tartalom, amivel megtelek egy szám. A Szalézi Értesítőben mindig kevés a hely, ezért a külhoni hírek a tartományi honlapon, a szaleziak.hu-n olvashatóak, amit szintén én szerkesztek több mint tizenöt éve. Mostanra már rengeteg minden található rajta Don Boscóról, a szalézi szentségről, a Szalézi Családról... A külföldi híreket főleg a Nemzetközi Szalézi Hírügynökség, az ANS honlapjáról fordítom, de a Bollettino Salesiano honlapjáról, a szomszédos országok szalézi eseményeiből is válogatok. Szerintem ennek a honlapnak az a legfőbb funkciója, hogy ablakot nyisson a szalézi világra. Érezteti, hogy Don Bosco összefog bennünket, egy befogadó közeget kínál.

Nagyon sokat kaptam a szaléziaktól, amiért végtelenül hálás vagyok! A Szalézi Értesítő számomra olyan, mint egy életmű, amin nagyon nagy örömmel dolgozom.

Mit üzen a mai fiataloknak?

Tartsatok ki az elhatározásaitok mellett, de ne féljetek újakezdeni, ha az élet úgy hozza! Nem szabad elbátortalanodni, az álmodat meg lehet valósítani, csak harcolni kell érte, és ha jó a cél, a Jóisten mindig segíteni fog ebben. ●

Könyvajánló, Szabó Judit

A Don Bosco Kiadó ajánlata

Pino Pellegrino: Ne a neten lógi, odakint süt a nap!

Ötletek a digitális neveléshez

Tavasszal jelent meg nevelési és pedagógiai sorozatunk legújabb apró kincse Pino Pellegrino atya tollából. A kiadvány mindenkire szól, aki számára fontos a gyermekek digitális nevelése – amely korunk talán egyik legnagyobb kihívása elé állítja a szülőket, nevelőket –, és szeretne többet megtudni erről a témáról. A szerző bemutatja

a digitális kommunikációs eszközök előnyeit, majd górcső alá veszi a buktatókat, végül gyakorlati javaslatokat tesz, azok elkerülése érdekében. Mindezt tömören, egyszerűen, világosan.

„Mert az új technológiák Önmagukban semlegesek - írja Pellegrino atya - rajtunk múlik, hogy pozitívan és nem negatívan használjuk-e, és hogy megtaníttuk-e gyermekeinket ugyanerre.”

Ára: 2300 Ft, 28 oldal

Bruno Ferrero SDB: A bambusz titka

Apró történetek a léleknek sorozatunk legújabb, 27. kötete.

Bruno Ferrero szalézi atya kimeríthetetlen forrása az apró, lélekemelő, olykor megindító, alkalmanként lélekfacsaró történeteknek. Egy dolgunk van velük: engedjük, hogy lelkünket átmossa az a bizonyosság, amely minden történet hátterében tetten érhető: Van reményünk!

„Ne félj a vihartól! Ha Istennel vagy, a végén mindig ott vár rád a szívárvány.” (B.F.) Ára: 2200 Ft, 88 oldal

Megrendelhető telefonon: +36-20-320-7373,
e-mailben: donboscokiado@gmail.com
és a kiadó webáruházán keresztül:
www.donboscokiado.hu

Hivatás, Pelle Dorottya

„A Te kezeidben”

Pelle Dorci útja az Úton hétvégétől a Don Bosco nővérekig

Ha a hivatásra gondolunk, az emberek többségének a papi és szerzetesi hivatás jut az eszébe.

Azonban valójában a hivatás fogalma sokkal tágabb. Magába foglalja a családi hivatást és más életformákat, mások szolgálatára.

A hivatás a Jóisten ajándéka minden ember számára, amit ha felfedezünk, azt érezzük, hogy a világ legboldogabb emberévé válunk. A hivatás az Isten álma az én életemben, boldogság, ugyanis Tőle kaptuk, hogy másokért éljünk, kilépve önmagunk kis gyűrűjéből. Már nem én vagyok a központ, hanem embertársaimon keresztül Krisztus, ahogy Szent Pál írja a galatákhoz írt levélben: „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem” (Gal2, 20a). A hivatás felfedezéséhez sok időre, csendre, imára, türelemre és lelki vezetésre van szükség, hogy meg tudjuk különböztetni Krisztus álmát és a saját gondolatainkat egymástól. Hivatás-keresésem időszaka az egyetemi éveim alatt kezdődött komolyabban, amikor Isten felé jobban kinyitottam a szívemet.

Én egy katolikus nagycsaládban nőttem fel első gyermekként, négy húgommal. A hit kis magocskája így már kicsi koromtól kezdve el volt ültetve a szüleimnek és nagyszüleimnek köszönhetően.

A Schönstatt mozgalmon keresztül, aminek a családom a tagja, már egészen kicsi korom óta a Szűzanya anyai szerepet tölt be az életemben és Anyának vagy Mammának szólítom, mert igen közel áll hozzám. Ő nagyon fontos nekem, így, amikor felismertem a hivatásomat, hogy a Jóisten engem szerzetesi életre hív, a fő szempont az volt, hogy olyan rendbe szeretnék belépni, ahol nagyon szeretik és tisztelik a Szűzanyát.

Amikor otthon elmondtam a szüleimnek, hogy mit érek a hivatásommal kapcsolatban, édesanyám ezeket a szavakat mondta: „Nézd, Dorci, mi apával már beszéltünk egymás között erről, hogy neked szerzetesi hivatásod van. Éreztük és láttuk rajtad. Boldogok vagyunk, mert látjuk, hogy sugárszól és veled együtt örülünk és támogatunk.” Édesapám hozzáfűzte: „Ránk mindig szá-

míthatsz!” Meglepődtem ezen a válaszon, mert nem gondoltam volna, hogy ők már előbb érezték, hogy mi az én hivatásom, mint saját magam.

Azt tudtam már, hogy a Jóisten engem a szerzetesi hivatásra hív, viszont az izgalmas keresés nem ért véget, vagyis igazából innen indult: kideríteni, hogy vajon melyik rendbe szól az én hívásom. Nagyon sok rend van, különböző karizmákkal, így azt megtalálni, hogy melyik lelkiség áll hozzám a legközelebb, egy nagy kaland.

Édesanyám, aki jobban ismer, mint bárki más, mondta, hogy ismer egy szalézi nővért, aki az ő őrsvezetője volt a cserkészetben és hogy a szaléziak a fiatalokkal foglalkoznak, akik közel állnak hozzám és lehet, hogy tetsszene. Az édesanyák már csak ilyenek, próféták, mint Don Boscónak Margit mama.

A szalézi név nekem semmit se mondott az elején, ugyanis nem hallottam még róluk azelőtt. De édesanyám szavai hatására megtaláltam őket az interneten és jelentkeztem az Úton a Szalézi Családdal hivatáshétvégére. Senkit nem ismertem és ráadásul nagyon messze volt Pélibőrszentkereszt Pécsről, ahol tanultam. Jelentkeztem a hétvégére, de néhány nappal előtte elkezdtem gondolkodni, hogy nem szeretnék ennyiszer átszállni, sok időt utazni... Kifogásokat kerestem, de végül elmentem.

Úton Pélibőrszentkereszt felé, a buszon, összehallgottam egy másik lánnyal, Zitával, aki szintén erre a programra jött, ahová én és ő sem ismert senkit. Itt fogalmazódott

meg bennem, hogy a Jóisten milyen csodálatos, hogy nem hagy egyedül, hanem mindig van valaki, aki segít és akivel egymást segítjük.

Amikor megérkeztünk, meglepődve tapasztaltuk a családiasságot, hogy egyáltalán nem volt olyan érzésünk, hogy újak vagyunk és nem értünk sokat a szalézi világból, mert olyan volt, mintha már régóta ismertük volna egymást.

Nagyon megragadott mind a résztvevő fiatalok, mind a szalézi szerzetesek és munkatársak kedvessége és szeretete. Nem is gondoltam volna, de ezen a programon lehetőségem volt megismerni a Szalézi Család népes családfáját, akik jelen vannak Magyarországon: szalézi testvérek, atyák, nővérek, házaspárok, mint szalézi munkatársak... Különböző programokon keresztül jobban megismertük egymást és saját magamat, valamint sok lehetőség volt a személyes imádságra, vagy akár beszélgetésre a jelenlévő szerzetesekkel. Ugyanakkor a játék, spontán együttlét és a szalézi jókedv sem maradhatott ki.

Ami engem a legjobban megérintett, az a mély imaháttér, amely a szalézi programokon általában biztosított, hogy minden résztvevőért van, aki imádkozik. Ez az egymás hordozása, akkor is, ha nem ismerjük egymást, megfogott.

Megtaláltam a szalézi lelkiségben azt, ami tényleg én vagyok és ez köszönhető az Úton a Szalézi Családdal programnak is, mert álmodni sem mertem volna azt, hogy ahová a Jóisten vezet, ott tényleg a Szűzanya leánykája lehetek, egy nagy családban, ahol mindannyian a fiatalokon keresztül egészen Krisztusnak élünk.

Kedves fiatal, aki ezt olvasod! Te már feltetted magadnak a kérdést, hogy mi Isten álma az életedről?

Ne félj kérdezni és segítséget kérni! Hagyd, hogy ez a kérdés átjárja gondolataid és ne félj válaszolni!! A hivatás, bármelyikről is van szó, egy bátor ugrás az ismeretlenbe, mert nem látjuk előre, hogy mi lesz. De ne félj! Merj dönteni! ●

Hivatás, Németh-Ludnay Levente

Ministránstábor 2025

Idén immár 31. alkalommal került megrendezésre a szalézi ministránstábor Péligőföldszentkereszten, ahol közel száz fiatal gyűlt össze, hogy egy héten át közösségben, lelki feltöltődéssel és vidámsággal élje meg a ministráns lét örömét. Az idei tábor központi gondolata a remény volt, amely végigkísérte a programokat, a szentmiséktől és elmélkedésektől kezdve egészen a játékos, közösségépítő feladatokig.

A résztvevők érkezése után helyismereti vetélkedővel és a héten átívelő focibajnokság első mérkőzéseivel indult a közös kaland. A nyitó szentmisét Ábrahám Béla atya mutatta be, majd egy bensőséges lelki est következett szentségimádással és gyónási lehetőséggel, amely különösen értékes volt a jubileumi évben a teljes búcsú elnyerésére alkalmas kegyhelyen.

A hét folyamán a sport, a játék és a kirándulások mellett minden nap lehetőség nyílt a lelki elmélyülésre. A Magyar Honvédség díszegységének látogatása, a nagysápi kirándulás Hartai Gábor atya elmélkedésével, az esti közösségi játékok és az éjszakai túra mind hozzájárultak a jó hangulathoz és a barátságok születéséhez. Idén is nagy izgalom kísérte a „Ministráns, aki tetszik nekünk” vetélkedőt, ahol a fiatalok ügyességükkel és liturgiai tudásukkal nyerhették el a közösség elismerését. Idén a 14 év alattiak korcsoportjában Horváth Domonkos Biatorbágyról, a 14 év felettiekénél pedig ismét a soproni Szarka Máté vihette haza a kupát. A pénteki napot Esztergomban töltöttük. A bazilika, az altemplom és a kincstár megtekintése mellett Mindszenty bíboros sírjánál imádkoztunk, majd a kupolából csodáltuk meg a városra nyíló kilátást. Különleges élményt jelentett, hogy a szentélyből hallgathattuk Kirner Gábor testvér elmélkedését arról, hogyan válhatunk a remény hordozóivá. A nap végén hálaadó szentségimádás és kötetlen közösségi programok zárták a hetet.

Az utolsó napon közös torna, énektanulás és kvíz tette izgalmassá a délelőtti, majd Vitális Gábor tartományfőnök atya mutatta be a záró szentmisét, amelyen a szülők is részt vettek. A teljes búcsú kegyelmével, új barátságokkal és megerősödött hittel térhettünk haza, magunkkal vive a reményt, amely egész évben kísér majd minket szolgálatunkban és mindennapjainkban. ●

A hivatáspasztorációs bizottság eseményei 2025-ben

ÚTON A SZALÉZI CSALÁDDAL

A hivatásukat kereső 18 és 35 év közötti fiúknak és lányoknak. Szeretettel várjuk párkapcsolatban élőket is.
2025. október 3-5., Péligőföldszentkereszt

SZALÉZI MINISTRÁNSTALÁLKOZÓ

Minden 10 év feletti fiúnak, akik plébániájukon örömmel szolgálnak az Úrnak az oltár körül.

2025. október 29., Pesthidegkút

DOBOMA

Nyílt hétvége a szaléziaknál

A szalézi szerzetesi hivatás iránt érdeklődő 16 év feletti fiúknak.

2025. november 21-23., Kazincbarcika

DOBOMA

A szalézi szerzetesi hivatás iránt érdeklődő 16 év feletti fiúknak, akik szívesen töltенék a húsvéti szent háromnapot a szalézi közösségben.

2026. április 2-5., Budapest - Óbuda

ÚTON A SZALÉZI CSALÁDDAL

A Szalézi Család tavasszal is a 18 és 35 év közötti fiatalok mellé szegődik hivatáskeresésük útján, bármilyen életállapotra is hívja őket Isten.

2026. április 24-26., Péligőföldszentkereszt

SZALÉZI MINISTRÁNSTALÁLKOZÓ

A májusi búcsúval egybekötött Szalézi Ministránstálalkozóra minden 10 év feletti ministráns fiút várunk.

2026. május 9-10., Péligőföldszentkereszt

XXXII. SZALÉZI MINISTRÁNSTÁBOR

Nagymúltú táborunkba a 10-17 év közötti fiúkat várjuk egyéni vagy csoportos jelentkezéssel.

2026. július 14-18., Péligőföldszentkereszt

HIVATAS.SZALEZIAK.HU

Ha kérdésed van, bátran keresd a szalézi hivatáspasztorációs felelőst!

P. Kovács Sándor SDB,

+36 20 320 4800 hivatas@szaleziaik.hu

Hullámvölgyek

Minden pedagógus számára örömet okoz, ha valahol találkozik egy volt tanítványával, aki kedvesen köszön rá, és elégedetten számol be az utolsó találkozásuk, vagy még a diákévek óta eltelt időszak fontos történéseiről az életében. Így voltam én is, amikor a Balaton-átúszást követően egy volt hallgatómmal és 13 éves kislányával találkoztam. A családjáról, munkájáról való beszélgetés közben szeretettel nézte a kamaszodó gyermeket, akinek egy kölcsönösen jó apa-fia kapcsolatot tükrözött a tekintete. Büszke volt fia és saját maga teljesítményére is, de kétszer is hálát adott, hogy a gondviselés is velük volt. Nekem is vidámabb lett a napom már csak azért is, mert ugyanazon a héten szomorú találkozásom volt egy háromgyermekes volt hallgatómmal. Ő még évekkor elszökött rám először a révfülöpi strandon. Főleg szép, kiegyensúlyozott családi életéről beszélgettünk, és néhány nevelési kérdéssről. Ezt követően még néhányszor együtt figyeltünk – ő a gyermekeire, én az unokáimra – a sekély vízből. Jó volt látni, hogy milyen türelmes és gondos édesanya lett. Aztán egy-két évig nem találkoztunk. Az idén újra megláttam őt vásárlás közben. Örömmel köszöntöttem, de éreztem, hogy baj van. Kérdésemre elmondta, hogy másfél évvel ezelőtt egy még jogosítvánnyal sem rendelkező 29 éves alkoholista által okozott karambolban elvesztette a férjét. A fizetést követően a bolt előtt lévő parkban tovább beszélgettünk és egyszer csak kitört belőle, hogy miként engedhette ezt az Isten, hol volt ekkor a gondviselés. Nagyon nehéz ilyenkor legalább egy kis ideig tartó megnyugvást hozó választ adni főleg akkor, ha a vétkes halált okozó sofőr büntetése sem pótolhatja a szeretett és addig a család számára biztonságot is adó személyt. A miértekre most nincs válasz és lehet, hogy később sem lesz. Beszéltünk a gyermekeivel kapcsolatos célokról és arról, hogy milyen, őt érintő új célt tudna elképzelni,

ami a veszteségét nem pótolná, de egy új út tomphatná a fájdalmát. Elmondta, hogy hiányzik számára a vasárnapi szentmiséken való részvétel is, de még csak ott tart, hogy számonkér. Ezen írásom célja nem a halálfeldolgozás lehetséges módjainak megközelítése, hanem annak érzékeltetése, hogy milyen fontos mind saját magunkat, mind a ránk bízott gyermekeket és fiatalokat is felkészíteni arra, hogy az életünket végig kísérő öröme-kbánatok, sikerek-kudarok, szeretetet építő kapcsolatok-szeretetségek, életutunk pozitív-negatív változásai, a váratlan örömteli és/vagy fájdalmas, nem várt események a létünk természetes velejárói. Napjainkban még nagyobb hangsúlyt kell fektetnünk mindezek tudatosítására, feldolgozásuk lehetséges stratégiáinak megismertetésére, gyakorlására, hiszen egyre zavarosabb körülöttünk a világ. Ha nem is közvetlenül nekik kell megélni, de a médián keresztül is hallják, látják, hogy egyik pillanatról a másikra megszűnik a béke, a nyugalom, és szépen indult fiatal évek torkollnak tragédiákba. Nemcsak a veszteségek, hanem a sikerek is hozhatnak drámai fordulatot az érintettek életében. A váratlan siker és/vagy gazdagság, amivel nem tudnak mit kezdeni, amivel csak az önös és/vagy önpusztító öröme-ket hajhásszák vagy mások saját érdekű megnyerését, manipulálását tartják mindennapjaik lényegének, nem ismerve a közjó örömet, hasznát. Ezzel szemben a hitet építő neveléssel mi alapértékeket adunk át. Szeretközösségeinken keresztül – jó esetben a családdal együtt – a szentmisékben, őszinte feltárási beszélgetésekkel, közös hit- és szabadidő élménnyel építjük hitüket. Ugyanakkor a kérdésekre már nehezebb a válaszadás, hiszen azok elfogadása vagy a veszteségek feldolgozási módja egyénfüggő. Szalézi munkánk szerves része a közösségbe hívás és megtartás. De a csalódott, veszteséget megélt, esetleg szeretetsébet kapó gyerekek, fiatalok negatív tapasztalatai

az újabb csalódásoktól való félelmük miatt elutasításban lehet részünk. Ezért is fontos, hogy ne sztereotípiákban gondolkodjunk, hanem az érintett személy ismeretében közelítsünk a feldolgozási/megoldási javaslatainkkal. Ebben segítenek minket – akár egyéni, akár kiscsoportos formában – a napjainkra jellemző történetek, a megoldást/megoldásokat kereső nyitott végű olvasmányok, filmek, kitalált cselekmények, koruk zenéjének szövegei stb. Ezen közben a válaszokat maguknak kell megtalálniuk. Miközben társaik válaszaira is figyelnek, még több megoldási módot is hallhatnak, illetve, ha a fiatalok is szívesen részt vesznek benne a dramatizálás révén gyakorolhatják is azokat. Don Bosco a fogódzók kiépítésére is példát adott. Tudatosan kigondolt történetei, a fiúkkal alkotott családi közösségükön belül együtt, a nevelői jelenléttel megélt örömteli és szomorú események – munka közbeni baleset, halál, szülőkhöz vagy társakhoz való csalódás, új otthonra találás, baráti kapcsolatok kialakulása stb. – átélése, racionalizálása, feldolgozása is a mindennapjaik részévé vált. Jelen időben is ugyanígy elengedhetetlen a megbízható nevelői jelenlét az életben való tájékozódás tanulás-tanítás, a jóban, rosszban való kapaszkodók kialakulásához. E kétoldalú kapcsolatban talán észre sem vesszük, hogy mi is tanulunk, fejlődünk, új nevelési feladatok és megoldási módok fogalmazódnak meg bennünk. Don Bosco pedagógiájában a megelőzés egy összetett folyamat, mely „...mindazon nevelési elemeket tartalmazza, melyek pozitívan építik fel a gyermeket, belső energiákkal készítik, erősítik és látják el őket... Elszigetel, hogy felépítsen; épít, hogy ne kelljen később lebontani, megjavítani és újjáalkotni.” ● (Enzo Bianco, 90.)

SZALIM, Jakab Zsuzsanna

Nagy római találkozások Jubileumi Ifjúsági Találkozó

111-en indultunk útnak két busszal, hogy részt vegyünk a Jubileumi Ifjúsági Találkozón Rómában. Az utazás előtti estén Óbudán gyűltünk össze, ahol együtt hangolódunk rá a zarándoklatra.

Igazán senki sem tudta, hogy mire számítsunk, voltak elképzelések, de a szállásra érkezve szembesültünk sok nehézséggel, amin hamar túllendülve nagy öröm volt a szívünkben, hogy megérkeztünk és kimondhattuk, hogy RÓMÁBAN

Pál bazilikában: fantasztikus volt látni, 1500 magyar fiatal Rómában együtt. A mise főcelebránsa, Fábri Kornél atya homíliájában felsorolt hét reményt adó tanítást. „A remény nem távoli, itt van, most kezdődik!” – mondta. A szentmise alatt átléptünk a szent kapun, közösen énekelve a jubileumi himnuszt, ez különösen megható pillanat volt.

Ezt követően szalézi esten vettünk részt. Táncoltunk, bansoltunk, énekelünk, szép

közös pizzázással, élménymegosztással és imával zártuk.

Szombaton nagy erőt véve magunkon elindultunk a Tor Vergátára, a virrasztásra. Ahogy vonultunk ki, lett egyértelmű, hogy mégis mennyien vagyunk fiatalok együtt. A koncert és tanúságtételek után XIV. Leó pápa körbejárt a pápamobillal, hogy minél több fiatallal találkozhasson. Ezt követően válaszolt a kérdéseikre: „Az szereti igazán barátját, aki a barátjában Istent szereti.”

VAGYUNK! Sokat segítettek az ottani szaléziak, amiért nagyon hálásak vagyunk nekik! Kisebb csoportokban mozogva térünk be egy-egy nevezetességet megnézni a hét folyamán. Voltak közös programjaink, ahol érezhattuk, hogy együtt járjuk a zarándoklatunkat.

A Vatikánban tartott nyitó szentmisére a nagy tömeg miatt sajnos csapattunk egy része nem jutott be, cserébe nagyon családias esti misét tartottak az atyák nekünk a száláson. Itt XIV. Leó pápa is megjelent, ahol üdvözölte a fiatalokat: „Ti vagytok a föld sója, a világ világossága! És ma a hangotok, a lelkesedéseitek, a kiáltásaitok mind Jézus Krisztusért szólnak, és a világ végén is hallani fogják őket!” Ez a gondolatmotívum ölelte át egész zarándoklatunk hangulatát. Szerdán külön nagy öröm volt részt venni a magyar szentmisén a falakon kívüli Szent

találkozások, ismerkedések történtek. Leánygöző volt látni a sok fiatalt, nővért, atyát, testvért, munkatársat. Az estét közös szentségimádással és jóéjszakát gondolatlanul zártuk.

Csütörtökön lehetőségünk volt lemenni a katakombákba, ahol a falakat végigsimítva szinte lelki szemünk előtt láthattuk az akkori keresztényüldözés fájdalmait. Egyszerre megrendítő és erőt adó is volt. Hálás vagyok, hogy nyíltan megélhetem a hitemet.

Pénteken láthattuk Don Bosco római szobáját. Sok érdekességet megtudhattunk róla. Különösen szép élmény volt a szentmise a Szent Szív bazilikában. Ott ülve minden szalézi szív elérzékenyült, hiszen ott van az az oltár, ahol Don Bosco megértette kilencéves kori álmát. Megtiszteltetés volt ott együtt imádkoznunk. Az estét

A virrasztás legszebb pillanata szerintem az a csend volt, ahol több mint egy millióan imádtuk közösen az Oltáriszentséget. A Szentatyát látva, hogy mennyire elérzékenyült, mindenkiben meghatódottságot váltott ki. Az éjszaka esett ugyan egy kis eső, de senki sem zavartatta magát; eldőlünk Isten kezébe vetve magunkat. Kiemelkedő volt a reggel, gyönyörű napfelkeléssel kezdtük meg napunkat, amikor megjelent Leó pápa és elhaladt az autójával közvetlenül a zónánk előtt. Intgettünk neki, és testközelből láthattuk őt. Ez volt a legszebb ébresztés.

A szentmisén a Szentatya prédikációjában a reményről, a „többre” vágyásunkról is beszélt: „A világ kínálta esendő dolgokkal szemben valami »többre« vágyunk és Szent Ágostonnal valljuk, hogy nem a világot keressük rajtunk kívül, ha annak Teremtőjét, aki bennünk van. Ő szítja fel a reményünk tüzeit és megtanulunk vágyakozni az igazi életszentségre.”

.....

Élményekkel gazdagon átgondoltuk, hogyan változott bennünk a szemlélet. Kezdetben sok minden hiányzott (pl. zuhany), de aztán egyre inkább értékeltük a meleg vizet, a tetőt felettünk, s azt, mennyi minden adott az életünkben. Az ember sokkal többre képes, mint gondolná, ha kitartó. Bár meleg volt, sokat sétáltunk, sokan voltunk és nyomorgattuk magunkat a tömegben, mégis erőt adott ez is. Megtanított hálával megélni a hétköznapi dolgokat. ●

Zarándoktábor a szaléziakkal 2.0

2025. augusztus 9–15. Tihany- Pannonhalma 112,6 km

Szalay-Németh Kata, Sopron

Az idei volt a második zarándoktáborom, ahova egyik jó barátnőmmel mentem. Kicsit félve, de ugyanakkor felszabadultan érkeztem meg a többiek közé, az előbbi azért éreztem, mert tartottam tőle, hogy fizikailag nem bírom majd a megterhelést, az utóbbit pedig azért, mert a csapat nagy részét már ismertem a tavalyi alkalom jóvoltából. Az idei útvonal kezdő pontjához, Tihanyhoz érve nagyon jólesett, hogy egy kicsit megmártózhattunk a Balatonban, valamint még röplabdázni is volt lehetőségünk. Bevallom, amikor megtudtam, hogy innen még a mai napon át kell sétálni Aszófőre, kicsit ledöbbsentem, mert egyáltalán nem voltam erre felkészülve, plusz a hosszú utazás is kimerített. Az első napi táv csak egy 7 kilométeres szakasz volt, de ezután esett a legjobban az alvás. A hét többi napján egyre többet mentünk, az átlag napi táv 20 kilométer körüli volt. Nekem két napba telt, mire átestem a holtpontra és önfeledten tudtam részt venni a társasági életben, ami korábban eljött, mint tavaly. Ez a tábor remek lehetőség arra, hogy megismerd a veled zarándoklókat, hiszen rengeteg idő áll rendelkezésre beszélgetésre, éneklésre, de az elvonulásra is ad esélyt, egyéni imádság vagy elmélkedés is lehetséges. Személyes kedvencem a csend szakasz volt, ami lehetőséget adott a

gondolkodásra és a természet alaposabb megfigyelésére. Bár fontos volt a szocializálódás és az ismerkedés, de a lelki programokon volt a fő hangsúly. Ezek közül a kedvencem a mindennapi rózsafüzér volt, a monoton séta mellé tökéletes figyelemelterelésnek bizonyult, valamint Istennel is tudtam időt tölteni. Nekem még az segített, hogy egyik barátnőmmel rendszeresen vállaltunk titkok mondását. A másik elcsendesülős alkalom a szentmise volt. Itt nemcsak a templomok változatossága és szépsége, hanem az itt tartott misék is hatalmas hatással voltak rám.

Természetesen voltak nehézségei is a zarándoklatnak, például a hőség, az olyan terepek, ahol nem volt árnyék, a vízzel való spórolás, valamint az egyre gyűlő fájó testrészek száma, de ez egyben csodálatos is, hiszen fel tudtam ajánlani Istennek ezeket a kínokat és az ő segítségével végig tudtam csinálni az utat egészen a végállomásig, Pannonhalmáig.

Már alig várom, hogy jövőre újra átéljek ilyen felejthetetlen pillanatokat a 3. Szalézi Zarándoktáborban!

Tóth Regi, Sopron

Számomra sokáig ismeretlen volt a zarándoklat fogalma, mindaddig amíg tavaly el nem hívtak az első Szalézi Zarándoktáborba, ami egy remek élmény volt. Ezért nekem nem is volt kérdés, hogy ezen a nyáron is részt veszek rajta. Bár fáradtan érkeztem, nagyon jó volt újra találkozni a barátaimmal.

Több dolgot is nagyon szeretek a zarándoklatban: túl azon, hogy milyen nagy öröm együtt lenni a régi társakkal, új embereket lehet megismerni, amire a napi gyaloglás közben bőven van lehetőség. De a mindennapi kényelemről, luxusról való lemondás az, ami engem igazán közel vitt Istenhez. A csendes szakaszokban, mély beszélgetésekbe kezdek Istennel és a bensőséges hangulat miatt ezt meg is tudtam osztani a többiekkel. Számomra nagyon nagy segítség volt hitem mélyítésében a mindennapi szentmise, a rózsafüzér imádság, illetve a lelki beszélgetés a szaléziakkal és az énekek. Idén, a gyönyörű tájak mellett, megismerhettük a bencés szerzetesek lelkiségét is. Olyan élményekkel és barátságokkal érhettem haza, ami mindig kedves marad számomra. ●

Szalézi Munkatársak Egyesülete, Vachajáné Kisgyőri Szilvia

Szalézi nagy játék a városban Képzeltbeli időutazás az ókori Crumerumba/Nyergesújfaluba

Ismét városi szintű összefogásról tanúskodott a szalézi nyári oratórium július 4-ei városi nagy játéka a szalézi munkatársak és jelöltek szervezésében, mely idén Nyergesújfalu, azaz római kori nevén Crumerum ókori történetét, emlékeit és jeles helyeit vette számba és ismertette meg a gyerekekkel.

A nyári napközi oratóriumban péntek délelőttöként a résztvevő gyerekeket egy képzeltbeli időutazásra invitáltuk akár több mint 1800 évet is vissza, hogy megismerkedjenek városunknak távoli múltjával, amiről sokan most hallottak először.

A játék során különböző izgalmas állomásokon keresztül vezetett az út a Sánc-hegyre, ahol a 2–4. századi római katonai tábor, Crumerum állt, melynek a dunai limes, azon belül a Ripa Pannonica magyarországi szakaszának fontos láncszemeként a határ biztosítása volt a feladata, hiszen a Duna akkoriban is határfolyó volt.

A gyerekek hallhattak a római hadviselésről, az erdőben gyakorolhatták is kislabdákkal a célba dobást, de bevették a Békavár játszóteret, ahol időre vizet hordtak kis poharakban a „katonáknak”. A Sánc-hegy lábánál beszállhattak és húzhattak/tolhattak két római kori kocsit, de be is öltözhettek római katonának. Régészkedésre is volt lehetőség, a hegy lábánál lévő homokozóban „római kori” pénzek után kutattak, a Fischbein kútnál pedig egy „ókori” vizeskorsót rekonstruáltak melynek darabjait agyaggal illesztették össze. Ezen kívül megtekintették a plébánia falában található római kori kőtáblát 198-ból, melynek magyar nyelvű felirata kapcsán különböző feladatokat oldottak meg, a játék csúcspontjaként pedig felmentek a Sánc-hegyi Történelmi Emlékparkba, ahol playmobil és puzzle segítségével őrtornyokat építettek, illetve raktak ki, majd az emlékpark információs tábláján megtekintették a dunai limes fontosabb magyarországi városait, és nem utolsósor-

ban megcsodálhatták a lélegzetelállító panorámát, amely kivétel nélkül mindenkit elvarázsolt. Igazán tanulságos és vidám időutazáson vettek részt a szalézi nyári oratórium kisdíjakjai!

Mindezt Nyergesújfalu Polgármesteri Hivatala, a Helyi Értéktár Bizottság tagjai, valamint a szalézi munkatársak és a munkatársjelöltek segítségével ill. közreműködésével tudtuk megvalósítani. Az Ady Endre Művelődési Központ és Könyvtár munkatársaira pedig nem csak július 4-én számíthattunk, hanem a július 11-én is, amikor egy egész délelőttöt betöltő, izgalmas, római kori programmal várták a mintegy 150 gyermeket és fiatalot, folytatva, valamint újabb ismeretekkel, tapasztalatokkal tetézték az előző heti nagy játékot. ●

Egy történet

2011. augusztus 1-jén délután 4 óra körül érkezett meg két teherautó és az én személygépkocsim a mogyoródi plébánia udvarára. Nem számítottam másra, mint kipakolásra. Délelőtt felpakoltunk Csitárban, átadtam a plébániákat. Megvallom, hogy fáradt voltam. Ahogy kinyitottam a kocsim ajtaját egy kedves, mosolygós néni állt meg előttem, aki egy hatalmas tálca piskótát fogott a kezében.

– Marika néni vagyok – mondta, – Isten hozta a tisztelendő Urat itt Mogyoródon! Azt kívánom, hogy nagyon sokáig legyen a mi plébánosunk! Fogadja szeretettel ezt a kis süteményt, biztosan nagyon éhesnek tetszik lenni. – Köszönöm szépen drága Marika néni! Ilyen kedves fogadtatásra nem is számí-

tottam! – és kivéve kezéből a hatalmas nagy tálcát megöleltük egymást. És ekkor jött, ami igazán könnyeket csalt a szemembe, egy nagyon hosszú verssel köszöntött, majd a következőt mondta el: – Tetszik tudni, Tisztelendő úr, én nagyon szerettem a férjemet, mert olyan ember volt, aki a csillagokat is lehozta volna nekem az égről, de a papjaimat, mint Miklós atya, még jobban szerettem, mert ők az Istent hozzák le nekem a mennyből.

Egy egyszerű asszony, egyetem és főiskola nélkül, végtelen intelligenciával, Isten- és emberszeretettel, aki hitében megértette a krisztusi papság lényegét. Kár, hogy kevés ilyen ember adatik közénk. Ő volt az a szentírási alak, akiről azt olvasuk, hogy „a szív bőségéről szól a száj”. Marika néni végig kísért papságom tizenégy évén át. Amikor a püspök úr Bagra

helyezett, ő Piliscsabára került a növényekhez szociális otthonba. Tartottuk a kapcsolatot, látogattam őt és ha tehettem, miséztem náluk. A múlt hónapban jött a hír, hogy Marika néni kórházba került és nagyon rossz állapotban van. Úgy éreztem, hogy ott a helyem mellette. Egy vasárnap délután mentem hozzá a kórházba Budára. Megvárt! Beszélni ugyan már nem tudtunk, de feladtam neki a betegsége szentségét és ő elment. Ő köszöntött engem Mogyoródon, én búcsúztattam őt a földi életből. Ezek az Isten nagy ajándékai. Soha nem gondoltam volna arra, hogy én leszek ott mellette, amikor átlépi az örök élet küszöbét.

Drága Marika néni! Imádkozzon értünk a mennyi hazában! Emléke mindig ott él a szívemben!

Miklós atya

Szalézi Ifjúsági Mozgalom

*„Isten nem hagyja el az erényes fiataalt.”
(Don Bosco)*

SZALIM, Nagy Ágnes FMA

SZALIM beköszöntő

Kedves Fiatalok!

Nagyon sok mindent éltünk meg az elmúlt nyári időszakban. Élményekkel, eseményekkel, találkozásokkal teli időszak volt ez számunkra. Kicsit kiléphettünk a hétköznapi mókuserékből. A tanulást felváltotta a szabadidő, a pihenés, a találkozások időszaka.

Mielőtt tovább rohannánk a tanévkezdésbe és az azzal kapcsolatos kihívásokba, jó, ha tudunk egy kis időt szánni arra, hogy megálljunk és hálát adjunk mindazért a sok örömet, ajándékért, amit ebben az időszakban kaptunk. Ezekhez jó lesz akkor is visszatérni, amikor a mókuserék nem áll meg és visszagondolhatunk arra, hogy a Jóisten számos ajándékot rejteget számunkra.

Arra hívlak, hogy találj magadnak egy kis időt arra, hogy összegyűjtsd az élményeidet, a kegyelmeket, amelyeket ebben az időszakban megéltél. Mindemellett pedig arra kérek, hogy tedd fel magadnak azt a kérdést is, hogy: „Uram, mi az, amire most hívsz a mindennapokban? Mit kérsz tőlem?”

Tervezd egy kicsit Vele az új tanév kezdetét! Ne csak önmagad menj előre, hanem hagyj teret Neki is, hogy vezessen! Kérd a Szentlélek vezetését, hogy Ő legyen az, aki kísér a mindennapokban. Bízd rá magad! Tudd, hogy nem vagy egyedül, Ő mindig veled van és támogat.

Ó Szentlélek, kérlek vezess engem az életem útján! Segíts abban, hogy mindig halljam a Te szavaidat, és ne tévedjek el a helyes irányból! Engedd, hogy megnyíljak az iránymutatásodra, és bölcsességeddel vezess engem az igazság útján! Segíts abban, hogy mindig figyeljek Rád, és ne hagyjam figyelmen kívül az utat, amit nekem mutatsz! Köszönöm Neked a vezetésedet és iránymutatásodat! Ámen.

Nagy Ágnes FMA

SZALIM, Katona Janka
bagi szalézi animátor

Animátor mindennapok

Egyszer, mikor egy gyereknek kellett megmagyaráznom, hogy mi is a nyakamban lévő narancssárga kendő, sebtében, nem túlságosan átgondolva a dolgot, azt válaszoltam, hogy ez emlékeztet arra, hogy olyan akarok lenni, mint Don Bosco.

Később viszont elgondolkoztam azon, hogy tulajdonképpen mit jelent olyannak lenni, mint Don Bosco.

A következőkre jutottam: jelen lenni, szeretni a rámbízottakat és úgy nevelni őket, hogy közben mindvégig az üdvösségüket tartom szem előtt.

Mindig is szerettem szervezkedni, programötleteket kitalálni és szerepelni. Úgy gondoltam, hogy az animátorság egy jó lehetőség arra, hogy ezekben kibontakozhassak, s valóban, csodálatos szolgálat és nagyon jó érzés időről időre megtervezni és lebonyolítani egy oratóriumi alkalmat, vagy színpadra állni az animációban.

Ugyanakkor a legfontosabb dolog, amit az évek során a szalézi animátorság tanított nekem, hogy az igazán jelentős dolgok nem mindig a leglátványosabbak. Egy-egy mosoly, egy közös mókázás, egy nehezebb pillanatban történő vigasztalás rengeteget tud adni a gyerekeknek. Egyszerűen csak jelen lenni, és másokért létezni – ez lett az animátorságom mottója. ●

SZALIM, Busa Vilmos

BoscoFeszt 2025 A remény éled, ugye remÉled?

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Második alkalommal vettem részt a BoscoFeszt-en, és ismét olyan élményben volt részem, amely hosszú időre feltöltött. Tavaly még inkább felfedezőként érkeztem, idén viszont már tudatosan indultam útnak: szerettem volna lassítani a hétköznapi rohanásán, több időt szánni az imára, és nyitott szívvel átélteni mindazt, amit a BoscoFeszt kínál. Az érkezés pillanatában már magával ragadott a légkör: mosolygó, vidám fiatalok, barátok, közvetlenség és jókedv mindenütt. A szervezők lelkesedése és a programok sokszínűsége egész héten át fenntartotta ezt a hangulatot. Idén is rengeteg programon vettünk részt: előadások, műhelyek, sportprogramok, reggeli futóklub, mindennapi szentmise és strandolás a nyári melegben. Akik nem fürdöztek, azok számára is akadnak érdekes és tartalmas part menti programok. Számomra a kiscsoportos beszélgetések voltak a legemlékezetesebbek: itt nyugodt, bizalmas közegben lehetett egy-egy

témát alaposabban átbeszélni. Ez sokat adott ahhoz, hogy ne csak testileg, hanem lelkileg is feltöltődjek. Az idei mottó – „A remény éled, ugye remÉled?” – tökéletesen kifejezte a BoscoFeszt hangulatát. A hét végére úgy éreztem, több bizalommal és derűvel tekintek előre az életemben, mint amikor megérkeztem. Biztosan mondhatom, hogy hálával a szívemben zártam az idei BoscoFesztet, és kétség sem fér hozzá: jövőre újra itt leszek! Szívből ajánlom a BoscoFesztet minden 14–18 éves fiatalnak, aki szeretne új barátokat szerezni, értékes élményeket gyűjteni és megtapasztalni, milyen egy élettel teli, mégis békés közösség a szalézi lelkiség jegyében. Ez egy hely, ahol az ember valóban új erőre kap – és ahol a remény nem csak szó, hanem megélt valóság.

Barcikai fiatalok a BoscoFeszt-en

2025. július 21–25. között volt a tizenegyedik BoscoFeszt Pélifydszentkereszten. A programon a kazincbarcikai Don Bosco Iskola és a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium is képviseltette magát.

Olvassuk csak az egyik lelkes résztvevőnek, Benjinek a sorait:

„A BoscoFeszt nagy élmény volt számomra. Nagyon sok felejthetetlen emlékem van. Legjobban a bansok tetszettek, és a kézműves a strandon. Az előadások is érdekesek voltak. Sok új embert ismertem meg az egy hét alatt, nagyon jó volt ennek a közösségnek a tagja lenni. Az esti bulikon is jól éreztem magam. Jövőre is szívesen részt vennék, meghatározó napok voltak számomra. Köszönöm, hogy részt vehettem a BoscoFeszt-en.”
Köszönjük a Jóistennek a szép időt, a rengeteg élménnyé varázsolt programot és a jó hangulatot a szervezőknek és résztvevőknek! ●

(képek a középső oldalon)

SZALIM, Bíró Péter Pál

6. STÉG: Tartsd a lépést!

Az idei Stég fesztivál jelképe egy hegymászó alak, aki a fenti motót üzeni mindenki számára. A résztvevők Isten szemüvegén keresztül több oldalról is lehetőséget kaptak átgondolni, mennyi mindent jelenthet egy mai ifjú léleknek ez a mondat és mennyi erőt meríthetünk belőle arra az időszakra is, amikor a Stég varázslatos környezetéből visszatérünk a hétköznapi forgatagába. Nem az első alkalommal büszkélkedhetek azzal, hogy a Szalim ezen programjának résztvevője lehettem, és idén is többet kaptam ettől a néhány naptól, mint amire számíthattam. Egyaránt megtapasztaltam az élet feladatokkal teli rohanásából való kiemelkedést, az egymás figyelmére szánt értékes időben és csendesebb, Istennel töltött pillanatokban, de emellett ugyanakkor a hétköznapi rutint elhagyó esti zenés-táncos pezsgésekben is. Sokszínű programkavalkád segítette elő az élményszerzést, amit szabadon látogathattam: előadások, koncertek, műhelyek, sport, interaktív programok és különböző mulatságok. Délelőttönként jellemzően egyszerű előadók osztották meg velünk gondolataikat, mint például Martos Levente Balázs püspök atya, Holló András vagy Mécs László. Délutánonként pedig vártak a műhely foglalkozások és a strand a tó partján, ahol a röplabdások egy-egy vetődéssel homokba panírozták a tóba megmártott nyári formájukat. A strand rádióban aláfestésként helyi jelentkezők teheték próbára a bennük rejlő interjú alanyokat és zenei ízlésük is kihangsúlyozhatták a strandon dinnyéző, vidáman napozó

társaság számára. Esténként, miután a Jóistennek hálát adtunk egy közös dicsőítéssel az Oltáriszentség előtt, vagy csak meghallgattuk a szalézi testvérek és nővérek hagyományként őrzött „jőéjszakát!” gondolatait, táncos mulatozás vette kezdetét. Ezt kísérte például a Platon Karataev és a Bolyongó együttesek koncertje, a borkóstoló vagy a retro Dj parti. Mindezeket a napokat átszőtték egyes fix elemek, amelyek nem maradhattak el: a közös szentmisék, szolozsmák és az étkezések. Utóbbira egy különleges dresscode-olt piknik keretében elfogyasztott bogrács lakoma is szerveződött a látogatóközpont udvarán. Meghitt és nagy élmény ennyi fiatallal még az étkezéshez kapcsolódva is együtt imádkozni egy olyan helyen, ahol búcsút is nyerhetünk a remény évében. Lehetőség nyílt ezen a fesztiválon keresztény gondolkodással együtt lenni és szeretetben együtt tölteni ezt az időt. Mindemellett, aki nyitott rá, az a lelkét is biztonsággal kiönthette, akár egyik társának, vagy a mindig vidám és nyitott szaléziak felé lelki beszélgetés vagy szentgyónás által.

Hálás vagyok a Stég fesztiválért a Jóistennek, a szaléziaknak és minden szervezőjének. Itt igazán megtölthetjük útravalóval a tarisznyainkat, valamint helyére tehetjük a bennünk rejlő hegymászó biztosító kötelét a Mennyei Atya kezébe. Ezáltal megkapunk életünkbe minden segítséget amire szükségünk van, hogy: „Tartsuk a lépést!” ●

(képek a középső oldalon)

Beszámoló, Bakonyi Loretta

Nyergesújfaluból Rómába Jubileumi zarándoklat

2025.

Már csak az évszámot látva is különlegesen kerek ez a szám. Különösen azzá válik, ha tudjuk, hogy 25 évente rendes jubileumi évet, szentévet hirdet meg az Egyház a teljes búcsú elnyerésével, mely a római Szent Péter bazilika szent kapujának ünnepélyes megnyitásával kezdődik. Bár a szentév egyik gyakorlatára, a szent kapukon való áthaladásra nemcsak Rómában van lehetőség, hanem hazánkban is kijelölésre került több templom, melyben szentévi feltételként a teljes búcsú elnyerhető, mégis a zarándokútra hívó szó többünket Rómába indított. Még az elmúlt év telén hirdette meg Vitális Gábor szalézi tartományfőnök atya, akkor még nyergesújfalui plébános, hogy a szentév mottója szerint, legyünk a „Remény zarándokai” és zarándokutunk vezessen Rómába.

A szentév önmagában nem különleges, nekünk kell azzá tenni azáltal, hogy istenkapcsolatunkat, Krisztusba vetett hitünket elmélyítjük.

Többen Nyergesújfaluról indultunk, és más szalézi közösségekből érkezett társakkal váltunk zarándokközösséggé, hogy a római templomok kapuin átlépve teljes

búcsút nyerjünk önmagunk, elhunytjaink számára, ezáltal erősítsük istenkapcsolatunkat.

*„Aki rohan, azt az idő szorítja,
aki zarándokol, azt az idő tágtítja.
Aki menekül, önmaga elől fut,
aki zarándokol, önmaga felé tart.
Aki menetel, másokhoz igazodik,
aki zarándokol, saját ritmusára jár.
Aki túrázik, teljesít,
aki zarándokol, teljessé lesz.
Aki kirándul, kikapcsolódik,
aki zarándokol, bekapcsolódik.
Aki sétál, nézelődik,
aki zarándokol, befelé figyel.
Aki bóklászik, céltalan,
aki zarándokol, célra talál.
Aki zarándokol, úton van.
Aki zarándokol, jó úton van.”*

(Ismeretlen szerző, az El Camino egyik álmásán olvasható ez a szöveg)

„A zarándokot az idő tágtítja. önmaga felé tart, saját ritmusára jár, teljessé lesz, bekapcsolódik, befelé figyel, célra talál, jó úton van.”

Ilyen zarándokokká igyekeztünk válni mi is ezen a Rómában eltöltött öt napon.

A zarándoklat első napján már 9 órára Rómába érkeztünk, ahol az első utunk a

Szent Callixtus katakombába vezetett, hogy a táguló időt átéljük: az első keresztények temetkezési helyén, pici, föld alatti teremben, állva, összezsúfolva vehettünk részt a legszentebb áldozatban, a kenyértörésben.

Ezután a Falakon kívüli Szent Pál bazilika volt az első, melynek szent kapuján énekelve, imádkozva átléphetünk.

A második napon a Santo Stefano Rotondo templomban (a magyarok római nemzeti templomában) tartott szentmise után zarándoklétünk a bekapcsolódásról szólt: bekapcsolódás a római történelembe, hagyományba, szentek életébe. Az ókori Róma nevezetességeit fedeztük fel: Colosseum, Forum Romanum, Capitolium domb, Santa Maria in Aracoeli templom, Viktor Emánuel emlékmű, Piazza Venezia, Santa Maria Sopra Minerva templom, Pantheon, Piazza Navona, Trevi-kút, Spanyol lépcső... Megismerve történetüket kapcsolódtunk be, váltunk részesévé a római világnak, ott élő szentek legendáinak.

Hétfőn a zarándoklatban az önmagunk felé tartás, befelé figyelés került középpontba. Ezen a napon két nagy bazilikában léphetünk át a szentkapun, Krisztuson át önmagunk felé, imádkozva, énekelve.

A Santa Prassede bazilikában tartott szentmisén hangzott el a gondolat, hogy legyünk nagyvonalúak a hitben, Istennel, másokkal és önmagunkkal szemben.

A Santa Maria Maggiorében erőteljesen jelent meg ez az elmélyülés, amint annak a szent életű Ferenc pápának a sírja felé közeledtünk, akit nemrég még hónapokon keresztül a távolból féltettük, aggódtunk érte, gyászoltuk, és akinek utolsó útját mégis a remény kísérte végig. Most pedig ott álltunk sorban, hogy eljussunk addig a helyig, ahol a „Franciscus” felirat a maga egyszerűségében a nagyságot jelenítette meg, megerősítve számunkra, hogy a befelé figyelés és nem a népszerűség segít az élet zarándokútján önmagunk megismeréséhez.

A Bilincses Szent Péter templomban, a Jeruzsálemi Szent Kereszt bazilikában és a Szent Lépcsőn is ez a befelé figyelés állt a középpontban, saját ritmusra, személyességre törekedve.

Zarándoklatunk negyedik napja, a negyedik nagy, a Szent Péter bazilikával vált teljessé. Egyrészt azért, hogy az ekkor Rómában tartózkodó magyar zarándokokkal vettünk részt a magyar szentmisén. Másrészt, hogy azon a szentkapun léptünk át, amely a megnyitásával a szentév vált teljessé. Késő délután a Trasteverén a Santa Maria és a Santa Cecilia templomokat látogattuk meg.

Utolsó napunkon tudatosodott bennünk, hogy ha jó úton vagyunk, célhoz érünk. Szavakkal ki nem fejezhető érzés volt találkozni XIV. Leó pápával, akinek megválasztását bő egy hónappal ezelőtt még a közvetítésekben imádkozva izgultuk végig.

A Szentatya június 18-i délelőtti, a Szent Péter téren tartott általános kihallgatására gyülekeztünk a kora délelőtti órákban. Olasz nyelvű beszédének témája a békés meggyógyítása volt. – „Amikor Jézus meglátta, amint ott feküdt, s megtudta, hogy már régóta beteg, megkérdezte tőle: »Meg akarsz gyógyulni?«” (Jn 5,2–9)

Leó pápa rámutatott életünk azon helyzeteire, amikor megrekedünk, elcsüggedünk, mert úgy érezzük, hogy felesleges tovább reménykednünk, amikor beletörődünk a helyzetbe, nem akarunk tovább küzdeni. Ezt a helyzetet a Szentatya tanítása szerint az evangélium a bénultság képével írja le. Visszatalálni a legigazabb és legmélyebb emberi vágyhoz, az örök élethez, a reményhez. Mintha ezek a szavak a Rómából való elbocsátásunk, az otthoni, mindennapi életünk küldetésének a szavai lettek vol-

na. És reméljük, hogy mindenki számára lettek és lesznek, akik zarándokolnak, zarándokútra indulnak, mert „a zarándokot az idő tágitja, önmaga felé tart, saját ritmusára jár, teljessé lesz, bekapcsolódik, befelé figyel, célra talál, jó úton van.” Istenre talál! ●

VIDES, Juhász Inge

Önkéntesek Albániában

Immáron öt éve hazánkban is útra indult a VIDES (Volontariato Internazionale Donna Educazione Sviluppo) önkéntesség, azaz a Don Bosco Nővérekkel együttműködő önkéntes fiatalok szervezete, mely a helyi önkéntesség előmozdításán túl 18 év fölötti fiatalok számára nemzetközi önkéntességre kínál lehetőséget

Július 12-én indultunk önkénteskedni Albániába, egy Shënkoll nevű községbe, ahol rogacionista atyák fogadtak bennünket és velük együtt foglalkoztunk az ottani gyerekekkel.

A hetünket egy csodaszép szentmisével indítottuk, itt tapasztaltuk meg először az albánok vendégszeretetét. A hívek nagy érdeklődéssel néztek ránk a templomban és mosolyogva fordultak felénk kezét fogni. A vasárnap délután ellátogattunk Tale-ba, a szalézi nővérek házába is, majd a tengerparton naplementét nézve, három nyelven imádkoztunk az esti zsolozsmát. Lenyűgöző élmény volt. Minden napot szentmisével kezdtünk, ahol albán népviseletben járó asszonyokkal találkoztunk. A gyerekek mindig korábban érkeztek 9 óránál, ebből is látszott, hogy mennyire lelkesek és szeretnek időt tölteni egymással és az atyákkal, nővérekkel. Amíg meg nem érkezett mindenki, addig szabadon labdázunk, beszélgettünk a gyerekekkel, egy új labdajátékot is tanultunk tőlük. Ezután közösen táncoltunk, amit na-

gyon élveztek és hamar meg is tanulták a lépéseket. A tánc után kórosztály szerint két csoportra osztottuk őket és különböző játékokat játszottunk velük; fogócskát, japán focit, volt, hogy aláírásokat kellett gyűjteniük. Miután kifutották magukat és elfáradtak, kézműves foglalkozást tartottunk nekik: könyvjelzőt hajtogatunk, képeslapot, karkötőt készítettünk velük, gyurmáztunk közösen. A napot közös imával zártuk, ilyenkor Kovács Kati nővér Don Boscóról és a Szűzanyáról mesélt nekik, illetve arról, hogy hogy helyezte Szent István király Szűz Mária oltalmába Magyarországot. A gyerekek minden délben haza mentek.

A tábor utolsó napján egy nagy lapra rajzoltak és hálás üzeneteket írtak nekünk, mi pedig füzeteket adtunk nekik búcsúzásként. Az önkénteskedés során nemcsak mi tanítottuk a gyerekeket, hanem mi is rengeteget tanultunk tőlük. Engem leginkább az önzetlen, odaadó szeretetük fogott meg, hogy mennyire befogadóak voltak velünk és mindenért hálásak voltak. Utolsó nap egy kisfiút hajtogatni tanítottam és annyira hálás volt nekem, hogy megölelt engem. Ez az aprócska pillanat, és a hatalmas mosolya ébresztett rá arra, hogy mindenért mondjak köszönetet a Jóistennek, amivel megajándékozott és legyen boldog, mert az Ő gyermeke vagyok.

Délutánonként lehetőségünk volt, hogy megismerjük az albán nép történelmét, kultúráját és a jelenlegi helyzetét. Különösen tetszett, amikor betekinthettünk egy szalézi oratóriumba Scutariban. Albániából hazafelé megálltunk Szkopjében is, Teréz anya szülővárosában, ahol egy fokolárés nővér fogadott bennünket. Teréz anya odaadó élete arra késztet, hogy itthon is folytassam az önkénteskedést és mindent szeretetből tegyek másokért. ●

Zarándoklat, P. Nguyen Hai Ly Jakab SDB

Nyergesújfaluból Torinóba

Animátor zarándoklat Don Bosco földjére

Hosszú előkészületek után augusztus derekán Jakab atya zarándokolni vitte a nyergesújfalui animátorok jelenleg aktív csoportját Torinóba, hogy Don Bosco földjén, a szalézi lelkeség középpontjában érezzék és vessék a szívükbe mindazt, amiről itthon hallottak, tanultak és mindeddig csak álmodtak.

Az Egyházzal és a fiatalokkal együtt dobbanó szívvel indultunk útnak a Szentévben: mi, a nyergesi szalézi animátorok is zarándoklatra vállalkoztunk. Egy olyan álom vált valóra, amelyet évek óta dédelgettünk: eljutni a szalézi földre, Don Bosco nyomában zarándokolni.

Alig fejeződött be a Nyári Oratórium, szívünk már Torinó felé fordult. Ahogy közeledett az indulás napja, egyre nagyobb lett az izgalom. A nyár pezsgése közepette is igyekeztünk találkozni, egyfajta „képzésként”, hogy együtt hangolódjunk a zarándoklatra. Végül augusztus 12-én négy kisbusz, 29 fiatal, 2 munkatárs és 4 szalézi indult el Don Bosco szülőföldre felé.

Ahogy közeledtünk Colle Don Boscóhoz, Gábor testvér által – mesterséges intelligencia segítségével – írt zarándokénékünk egyre jobban felpozícionálta a szívünket: „Zarándok úton Torino felé | Lelkünk lobog, mint tűz az éjben | Szalézi szívvel, reménnyel tele | Együtt haladunk a fénybe.”

Az út hosszú volt, de a várakozás még hosszabbnak tűnt. Este nyolc után érkezünk meg Colle Don Boscóba, fáradtan, de boldogan. Még aznap éjjel, 23.30-kor fakultatív szentmisén vehettünk részt – 14 animátor együtt ünnepelte az Eucharisztia utáni vágyát, mint igazi fiatal szívek.

Az első nap Savio Szent Domonkos házait látogattuk végig, lépésről lépésre járva a fiatal szent útját. Savio ifjú, szentséges, buzgó élete, az Oltáriszentség és a szentmise iránti szeretete emlékeztet minket a fiatalok vállalásos érzékére az életben. Gábor testvér a Savión, mint példaképen kívül a Szűzanya iránti gyermeki szeretetre és az Egyház iránti hűségére irányította figyelmünket. Délután az oropai kegyhelyre zarándokoltunk, a híres Fekete Madonna szobra elé.

A második nap Chieri következett, Don Bosco kispapi éveinek színtere. A témánk így hangzott: „A mindennapi élet, mint az Istennel való találkozás helye.” Mi, fiatalok újraél-

tük Don Bosco fiatalságát: dolgozni, tanulni, küzdeni – és bár sok munkát vállalt, hogy megéljen, de Istent mindig az első helyre tette. Délután közösen bevásároltunk a következő napokra, majd az Autómúzeum megtekintése következett, végül a napot sétáló rózsafüzér elimádkozásával zártuk.

A harmadik nap volt a csúcspont: Nagybaldogasszony ünnepén Valdoccóba érkezünk, Don Bosco első oratóriumába. Ott várt minket Savio, Magone és Besucco emléke. Imádkoztunk a Pinardi kápolnában, majd a Segítő Szűz Mária bazilikában hosszasan elidőztünk Don Bosco ereklyéjénél. Végül a Szalézi Szent Ferenc templomban, amely egykor az oratórium szíve volt, szentmisén ünnepeltük Nagybaldogasszony ünnepét. Úgy éreztük, mintha ihletést kapnánk: ne csak mi legyünk az oratórium szívében, hanem az oratórium is legyen a mi szívünkben! Itt történt meg kilenc kisanimátor avatása: ők ünnepélyesen kimondták ígéretüket, hogy szalézi animá-

torként a fiatalokat fogják szolgálni. Megható pillanat volt – öröm, könnyek, hála, béke és lelkesedés egyszerre töltötte be a szíveket, különösen, mert régóta nem volt animátoravatás. A fiatalok a fiatalokért – ez az élmény új erőt adott a küldetéshez.

A szentmisében imáinkban hordoztuk a Magyar Szalézi Tartományt, közösségeinket, előljáróinkat és jótevőinket, szeretettel és hálával. A szentmise után Don Bosco szobra köré gyűltünk, közös fényképet készítettünk vele, mintha csak azt akarnánk mondani neki: itt vagyunk, visszatértünk hozzá! Utána Valdoccóban pizzát kóstoltunk, majd ellátogattunk a Casa Don Boscóba. Láthattuk Don Bosco ágyát, székét, személyes tárgyait – mintha maga a szent lépett volna közénk. Amit eddig könyvből vagy képzésen hallottunk, most kézzel is megérinthettük. Este virrasztással készültünk Don Bosco születésnapjára.

A Colle Don Boscóban töltött utolsó napon a „Jézussal való barátság és személyes kapcsolat” szellemében imádkoztunk. Meglátogattuk a Casettát, elmélgedtünk az Álmodozóházban, imádkoztunk a kis templomban, és végigjártuk a múzeumokat is. A zárándoklat csúcspontja a születésnapi szentmise volt, amelyet a rendfőnök atya mutatott be. Úgy éreztük, mintha a Don Bosco-kori oratórium légkörében élnénk. A rendfőnök atya három üzenetet bízott ránk Don Bosco születésnapján: egészséges és szent emberség Don Boscónak, a remény mint az álom motorja és a hit, amely életet szül. Közös fényképezkedés után utunk a San Micheléhez vezetett. Az

utolsó este Colle Don Boscóban a hálaadás jegyében telt. Hálát adtunk Istennek, köszönetet mondtunk a közösségnek és mindazoknak, akik segítettek nekünk, hogy ilyen csodálatos zárándoklatban részesüljünk, és megköszöntük egymásnak is, mert Don Bosco szülőföldjén igazán szép időket élhettünk át. Imádkoztunk családjainkért, azokért a fiatalokért, akiket szolgálunk, és bizonyos, hogy e zárándoklat gyümölcse a lelkiület, a hozzáállás és a szolgáló magatartás kell, hogy legyen – úgy, mint egy szalézi animátoré a fiatalok között. Augusztus 17-én hajnalban hálaadó szentmisével búcsúztunk Don Bosco földjétől, majd útnak indultunk haza. A visszaúton még Trieste tengerpartján meg is mártóztunk – mintha a nyár ajándékát vittük volna magunkkal.

Rövid volt a zárándoklat, de szívünkben maradandó nyomot hagyott: hála és új lendület a fiatalok szolgálatára.

A fiatalok élményei

Pauler Janka

Számomra hatalmas élmény volt megismerni és látni Don Bosco életútját, ezzel még közelebb érezhettük magunkat a szalézi lelkiséghez és az animátorsághoz, emellett néhányunkat felavatták nagyanimátornak, ami egy nagyon meghatározó esemény volt.

Garai Dominika

Ezen a torinói zárándoklaton sok minden történt. Volt, hogy sírtunk, nevettünk, konfliktusokat oldottunk meg. Rengeteg mindent megtudtunk Don Boscóról, Savio Szent Domon-

kosról és még sok más szaléziról. 9-en fel lettünk avatva nagy animátornak és ezen az estén még összefutottunk a rendfőnökkel és aztán szombaton ő tartotta a szentmisét, ahol többen is tőle kapták meg az áldást vagy a Szentostyát.

Demeter Dominik

Számomra felemelő érzés volt zárándokolni Torinóban, és még inkább nagy-szerű élmény volt azokon a helyeken járni, ahol maga Don Bosco tevékenykedett. Kiemelkedőnek mondanám, hogy a nagyanimátorra avatásunk azon a helyen történt, ahol Savio Domokos „létrehozta” az önkéntesekből álló animátorságot, ezáltal nagy energiát átadva és emlékeztetéssé téve a remény évét.

Madarász Réka

Meghitt esemény volt számomra az avatás, de emellett nagyon tetszett a Szent Mihály templom is, a kilátás fantasztikus volt a tárlatvezetéssel együtt. Betekinthettünk Don Bosco életébe, közelebb kerültünk hozzá az elmúlt egy hét alatt.

Szabó Máté

Én részemről hihetetlen, hogy részt tudtunk venni a rendfőnök szentmiséjén, és az, hogy testközelből betekintést kaphattunk Don Bosco gyermek/ifjú korába.

Nagy Eszter

A torinói zárándoklat során részt vehettünk minden nap szentmiséken és találkoztunk a rendfőnökkel. Gyönyörű városokat és templomokat fedeztünk fel, miközben sok érdekes információval gazdagodtunk. Nagyon hálás vagyok ezekért az élményekért.

Tóth Gerda

Hálás vagyok, hogy részt vehettem a torinói zárándoklaton, ahol Don Bosco életének helyszíneit járhattuk végig, és egy új látószögéből tapasztalhattuk meg a szalézi rend jelentőségét. Az út során megerősödött a kapcsolatom Istennel, és maradandó lelki élménnyel gazdagodtam.

Tóth Anna Lídia

Nagyon meghatározó élményeket kaptam ettől a zárándoklattól, ami erősítette a hitem és az animátor közösséggel való kapcsolatom. Hálás vagyok, hogy volt lehetőségem látni olyan helyeket, ahol Don Bosco élt és tevékenykedett.

Kilenc animátor tett ígéretet a Szalézi Szent Ferenc templomban

Kötelező fotó a rendfőnök atyával

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

KAZINCBARCIKA

Családos tábor Mogyoróskán – 2025. július 17. régen várt nap volt közösségünk életében. A „családások” – ahogyan magunkat is nevezzük – ismét Mogyoróskán, a békés, gyönyörű kis zempléni falucskában töltötték együtt egy hosszú hétvégét. Ferenc Tran plébános atya vezetésével az idén 6 család, 25 fő érkezett a táborba.

Az apartmanok melletti nagy társalgó és a még nagyobb külső közösségi tér lehetőséget biztosított a szinte állandó együttlétre. Az első estén az elfogyasztott finom vacsora – gulyásleves és palacsinta – után együtt terveztük meg a másnapi programot. Úgy döntöttünk, hogy Sátoraljaújhelyre látogatunk el, pénteken a közös reggeli után útra is indult kis csapatunk.

A szabadidőparkban eltöltött két óra főleg a gyerekek számára volt felejthetetlen. Ezt a börtönmúzeum követte, ahol az idegenvezetés még érdekesebbé tette az ott töltött időt. Majd a sétálóutca nevezetességei előtt fényképeztünk és fagyiztunk is egyet. Az estebéd után közösen sütöttünk fánkot. Késő éjszakáig beszélgettünk, közben tábori szakácsunk termelte nekünk a tócsnit. Jó hangulatban telt el ez a nap is. Újra jó volt együtt lenni. Ez volt a 10. családos táborunk. Sok közös emlék köt össze bennünket.

Szombaton Telkibányára látogattunk el, szerezésére épp egy rendezvénybe csöppentünk: a többórás ásványbörze érdekes, a gyermekek számára is izgalmas program volt. Elvarázsolt minket a föld mélyének számtalan kincse.

Kazincbarcikai családos tábor résztvevői

Don Bosco Iskola és Ágazati Képzőközpont Új ízek születnek Kazincbarcikán

Örömteli eseménynek adott otthont a kazincbarcikai Don Bosco Iskola és Ágazati Képzőközpont: ünnepélyesen átadták és megáldották a szalézi mű legújabb büszkeségét, a modern pék-cukrász műhelyt. Az átadás felemelő pillanataként élhették meg a jelenlévők, amikor Vitális Gábor tartományfőnök atya Isten áldását kérte a diákok és az oktatók munkájára. A megnyitó ünnepség szívmengető pillanatokkal telt meg, az iskola tanulói színvonalas műsorral kedveskedtek a jelenlévőknek. Énekkel és versekkel köszöntötték az új lehetőséget, mely a jövő pékjeinek és cukrászainak képzését szolgálja majd. Az új, korszerűen felszerelt műhely nem csupán a szakmai tudás elsajátításának helyszíne lesz, hanem egy olyan tér, ahol a diákok kibontakoztathatják kreativitásukat és megismerkedhetnek a kenyérsütés és a cukrászat csodálatos világával. Az alkalomra a pék-cukrász tanulók finom sütitket is készítettek, melyeket a vendégek megkóstolhattak.

Ez a beruházás ismételten bizonyítja a Szalézi Család elkötelezettségét a minőségi szakmai képzés iránt, hozzájárulva a térség fiataljainak jövőjéhez. Reméljük, hogy a falak között sok finom sütemény és illatos kenyér fog készülni a jövőben!

Kavalyeczné Juhász Krisztina

Visszaérkezve Mogyoróskára az előző éjszaka megfőzött húsleveset kanalastuk be jóízűen.

A bátrabbak Telkibánya után ismét felmentek a Regéci várba, immáron a gyalogos túraúton. Nem baj, hogy tavaly már vol-

tunk – én is ott voltam – jövőre is szívesen felmennék, boldogság: itt telt II. Rákóczi Ferenc ifjúkora.

A vacsora elkészítésénél mindenkinek volt helye, szerepe, feladata. A felnőtteknek krumplilángos készült és nagybörzsönyi lepény. A gyerekek kívánságára pedig – amíg ők a trambulinban pattogtak – még egyszer elkészült a fánk is sok-sok lekvárral.

Az utolsó napunkon, vasárnap 11 órakor ünnepi szentmisét tartott Ferenc atya.

Az idén még jobban összekovácsolódtunk. Étkezéseink, útjaink imával kezdődtek és azzal fejeződtek be... Erősödünk lelkileg.

Ölveczki László

KAZINCBARCIKAI SZALÉZI ORATÓRIUM

Tavaszi és nyári programjaink – Ahogy minden évben, idén is elég mozgalmásra

sikerültek tavaszi és nyári programjaink. A húsvéti készülődést egy keresztútval tettük teljessé. Mivel idén a keresztútunk pont nagypéntekre esett, így különösen meghatóra sikeredett. Egy árnyjátékkal készültünk, amelyben kimerevített élőképeken adtuk elő a stációkat. A keresztút után Tibor testvér a karítaszos nénik segítségével szeretetvendégségre invitálta a fiatalokat a rendházba. Május 24-én, szombaton, a Segítő Szűz Mária ünnepén is vállaltunk szolgálatot. Egy körmeneten vettünk részt, ahová egy óriási rózsafüzért vittünk magunkkal, amelynek titkait a plébánia csoportjai olvasták fel.

Elérkezett a nyár. A pihenés helyett azonban a munka ideje jött el, hiszen közeledett a nyári tábor.

Idén a tábor kéthetes lett, június 23-án startolt „Egyszer volt, hol nem volt” mottóval. Az idei tábornak kifejezetten az volt a célja, hogy a táborozó gyerekeket év közben is megszólítsuk, kapcsolatot tartsunk velük és az évközi programokba is bevonjuk őket. A tábor rengeteg olyan kihívás elé állított bennünket, amellyel év közben nem találkozunk az ember – legyen szó a gyerekekkel, illetve egymással való viszonyulásról is. A második hetet már az előző hét tapasztalataival, sokkal nyugodtabban kezdtük. A záró szentmise keretein belül kapott szerepet a kisanimátorok és animátorok legemlékezetesebb pillanata: az animátoravatás.

Július 28. és augusztus 3. között Róma adott otthont az idei Ifjúsági Világtalálkozónak, ahol Kazincbarcikát három fiatal és egy szalézi szerzetes képviselte. A hét során színes és felejthetetlen programok követték egymást.

A nyárnak még nincs vége, előttünk áll még több program is: a táborozó gyerekek első találkozója augusztus 25-én, augusztus 15-én és 21-én két FETE (felzárkózó települések) játéknapp, egy nyárázó sütögetés is be van ütemezve, aztán itt a szeptember, és ismét kezdődik az évközi munka.

Daróczy József

Tanodások Szolnokon Boldog Sándor István szobra előtt

DON BOSCO BARCIKA TANODA

Nyári kalandok – Idén nyáron ismét kalandra indult a Don Bosco Barcika Tanoda – és minden út más módon tette gazdagabbá a közösséget.

Nyarindító tábor – „Láthatóvá válni – a színek ölelése” – ezt a mottót kapta idei első táborunk, és a hét során a résztvevők valóban „láthatóvá váltak” egymás számára. Fotók, történetek, közös alkotás a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium fiataljaival – a fényképezőgépek mögött barátságok és mély beszélgetések születtek. A közös munka során nem csupán fényképeket készítettek a csapatok, hanem történeteket meséltek el – objektíven és szívvel egyaránt. Az utolsó napon minden csapat bemutatta saját munkáját, a bemutatókban mély érzelmek, humor és kreativitás is helyet kaptak. A hét búcsúölelések, könnyek és hálatali szavak között zárult, de a tábor szelleme tovább él a résztvevőkben.

Fonyódliget – Balaton, játék, közösség. Az Erzsébet-táborban töltött napok tele voltak vidámsággal: strand, sport, esti beszélgetések és sok-sok nevetés. A tó vize és a baráti társaság egyszerre frissített fel minket. A

tábori olimpiát ismét éremesővel zártuk, a Ki mit tud? Két különdíját is megkaptuk: ének és versmondás kategóriában.

„Zarándoklat a Remény évében” – ez volt a mottója a harmadik táborunknak. Augusztus 4-én a Tanoda közössége ismét útra kelt, hogy ne csak távolságokat, hanem lelki állomásokat is bejárjon. Szolnokra érve első állomásunk a Belvárosi Szentháromság templom meglátogatása volt, ahol vendéglátóink körbevezettek minket az imádság helyén, megosztva annak történetét és különlegességeit. Ezt követően sétáltunk egyet a szolnoki Tiszavirág hídon, gyönyörködve a panorámában. Utolsó programunk ebben a városban a Reptár volt, ahol helikopterek, történelmi repülőmodellek és interaktív programok repítettek minket a magyar repüléstörténet világába. Megérkezve Szegedre, a napfény városába, elfoglaltuk szállásunkat a Szent Imre Szakkollégiumban, ahol nagy szeretettel fogadtak minket. Szegeden a Dóm, a vadaspark, a strand és az esti séták adtak életre szóló élményeket. Az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékparkban a megelevenedett a magyar múlt, a Feszty-körkép lenyűgözte a csapatot. Zárásként Máriabesnyőn közös énekkel köszöntöttük Don Sergio kapucinus atyát, aki röviden bemutatta nekünk a templomot. A tábor minden napját imádság keretezte Andrásfalvy János atya vezetésével, akinek lelki és játékos jelenléte mindenkit gazdagított.

Ez a nyár ismét bebizonyította: három tábor, három világ, egy közösség. Akár a fotós fiatalokkal, akár a balatoni élményekben, akár a zarándoklat csendjében, a közösség ereje minden pillanatot értékessé tesz.

A Don Bosco Barcika Tanoda fiataljai és kollégái újra és újra megtapasztalják: együtt lenni – mindig ajándék.

És még nincs vége! Nyárázó táborunk

Kazincbarcikai nyári tábor „Egyszer volt, hol nem volt”

hamarosan következik, mely során részt veszünk Ibrányban a Tanoda Olimpián, és családi nappal búcsúzunk a nyártól, amit egy különleges cigány tánc ház tesz majd még színesebbé. Hálás szívvel köszönünk minden segítséget, támogatást és jelenlétet mindazoknak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy ez a nyár ilyen gazdag és örömteli lehessen!

Molnár Marianna

ÓBUDA

Ifi Alpha Óbudán – Az őszi felnőtt Alpha kurzuson tapasztalt kegyelmek felbátorítoták a szervező csapatot, hogy az ifjúságot is meghívjuk egy tavaszi sorozatra.

Az Alpha egy többhetes kurzus, amely lehetőséget teremt a hit felfedezésére, kérdések feltételére, vélemények megosztására. Az egyes alkalmak három részből állnak. Kötetlen közös vacsorával kezdünk, ami alkalmat ad az együttlét örömeire, barátságok kialakulására. Ezt követi egy előadás, amely keresztény hitünk különböző alapkérdéseit tárgyalja, pl. hogy kicsoda Jézus, hogyan vezet minket Isten, hogyan hozhatom ki életemből a legtöbbet, hogyan olvassam a Bibliát. Az előadások folytatnak élőben, így volt az őszi Alphán, ahol tíz előadót hívtunk a szerzetesi, munkatársi és családi közösségekből. Az Ifi Alphán a hivatalos videók lejátszását választottuk. A harmadik egység a kiscsoportos beszélgetés, ahol a feltett kérdésekről mindenki

Ifi Alfa Óbudán...

...és a vezetőik

Segítő Szűz Mária Családi nap Óbudán

szabadon elmondhatta a véleményét.

16 résztvevővel két kiscsoportban zajlott az óbudai kurzus. Volt, aki mélyíteni szeretne volna meglévő hitét, volt, aki megkopott vallási neveltetését akarta megújítani és volt, aki a keresztény hit iránti érdeklődésből jött, s korábban nem fordult meg keresztény körökben. Azt tapasztaltuk, hogy a fiatalok hamar megtalálták a hangot egymással, őszintén beszéltek gondolataikról és egyre oldottabb hangulatban teltek az alkalmak. A kurzus csúcspontja az Alphanap volt, amit Szentendrén töltöttünk a ferenceseknél egy otthonos kis házban. A téma a Szentlélek volt, hogyan tölthet be minket és mit tesz az életünkben. A közbenjáró imádság és a szentmise során lett is tapasztalatunk erről!

Nagyszerű volt, hogy a vacsorák előkészítését az őszi Alpha felnőtt résztvevői vállalták és magas szinten megoldották. A fiatalok közül többen is arról számoltak be, hogy bátorságra volt szükségük, hogy belevágjanak a 12 héten át tartó kurzusba, de hamar befogadó, baráti közösségre találtak. Nagy élményt jelentett számukra a beszélgetés, mert az élet komoly, megmozgató kérdései merültek fel. Jó volt egymás véleményét, élettapasztalatát, élményeit meghallgatni. Mi, szervezők nagy örömmel láttuk, hogy szomjúság és nyitottság van a fiatalokban Isten iránt. Az Egyházzal sok emberben negatív kép él, de ez a kurzus során változott, ahogy az itt eltöltött esték alatt megtapasztalták a közösség gyógyító és lelkesítő erejét. A szalézi családiasság és fiatalosság lelkületéhez jól illik az Alpha-kurzus módszere, már tervezzük a következőket!

Márialigeti Krisztina,

Rácz Zsuzsanna Enikő SC

Óbudai családi nap Segítő Szűz Mária ünnepén – Két hét tavaszi novembert követően május 24-én délután napfényvel, gyerekszívajjal, nevetéssel, zenével, vagyis

igazi szalézi élettel és jelenléttel telt meg az óbudai szalézi udvar. Segítő Szűz Mária, kápolnánk védőszentje ünnepén összegyűlt a kápolnaközösség apraja-nagyja, hogy együtt örüljünk, játsszunk, imádkozzunk, beszélgessünk, ünnepeljünk. Vidám és bensőséges program várta a résztvevőket. Gábor atya, Péter atya, Pali atya, Sanyi atya, Áron testvér és Géza testvér mind velünk voltak, aminek mindannyian nagyon örültünk. Megsokszorozva, igazi áldásként érezzük a szerzetesi közösség erejét, amikor ennyien egyszerre köztünk vannak.

Az ünnep Pali atya nyitóbeszédével és egy igazi zenei-közösségi csemegével kezdődött: az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda harmadikosai Török László művét énekelték el. Már ekkorra majdnem megtelt az egész „szali udvar”, de délután és még este is folyamatosan érkeztek a családok, közösségtagok.

A Szűz Mária szobor előtt mindenki elhelyezhette otthon vagy a helyszínen elkészített papírvirágját, melyek vidám csokorra összeállva fejezték ki hálánkat és tiszteletünket Segítő Szűz Mária iránt. Az animátorok jópofa és ötletes játékokkal szórakoztatták a gyerekeket, a betonpályán barátságos hangulatú floorball meccsek zajlottak. A legtöbb mégis a beszélgetés volt, a legerősebb pedig a mindent átható „vibe”: jó együtt lenni, jó templombúcsút ünnepelni, jó, hogy van Égi Édesanyánk, akit Segítő Szűz Mária ünnepén kiemelt szeretettel köszönhetünk. A hangos, vidám módokon kívül erre a templomban a családok rózsafüzére keretében is lehetőség nyílt.

Az éhesek a Margit mama bár környékén voltak a legjobb helyen, ott ugyanis Koósz Ágoston, közösségünk 11 éves pizzazseni tagja igazi olasz hangulatot varázsolt mesteri mozdulatokkal megsütött pizzái zamatával és illatával.

Este 6 órára elérkeztünk az ünnep csúcspontjához: az ünnepi, búcsús szentmisé-

re megtelt a kápolna, a tartományfőnök atya által celebrált misét két oratorista elsőáldozása tette még ünnepibbé, különlegesebbé. Igazi szalézi öröm volt ez mindannyiunknak.

A szentmise végére, szorgalmas kezek munkája nyomán el is készült a bográcsokban a paprikáskrumpli. Igaz, a gyerekek egy része inkább popcornért állt sorba, melyet Bángi-Magyar Attila egy Central Park-i vándorárus rutinjával és kisugárzásával készített és árult.

Bár a templombúcsúnak Óbudán még nincs akkorra hagyománya, mint sok faluban, ahol egyértelműen ez az év legnagyobb eseménye, de érezzük, hogy a kápolnánk búcsúja egyre több embert mozgat meg, lélekben feltölt, erősíti az összetartást közösségünkben, és elnyeri méltó helyét az év számos eseménye sorában.

Mátyus Kinga

Tücsök tábor és Nyári Oratórium – Az idei évközi oratórium után nem kellett sokáig hiányolniuk a gyerekeknek a „donboscóba” járást, ugyanis az utolsó évközi alkalom után egy héttel már kezdődött is az első táborunk. A Tücsök tábor remek lehetőség volt arra, hogy még jobban megismerhessük a gyerekeket, és a kisebb létszám miatt odafigyelve tudjunk velük beszélgetni, játszani. A Don Bosco Közösségi Ház aulája indián táborhelyé alakult át a hétre, itt játszódtak ugyanis a színdarabok, melyekben három kis indián próbáit követtük végig a beavatásukig. Az animáció fő konfliktusai oratórium helyzeteken alapultak – az egyik szereplőt kiközösítő és bántó csapat először a közös célért fogott össze, majd kiderült számukra, hogy együtt sokkal jobb hangulatban is teljesítették a próbát. Az indián tematikához híven a héten

Zenetábor MINI Óbudán

ijászkodtunk és voltak indiános kreatív műhelyek is. A csoportvezetésbe pedig minden új segítő beletanulhatott, hiszen a korosztályonkénti csapatokért ötösével feleltünk. A gyerekek kedvenc programja a strandolás volt a Velencei-tónál, ahol a kicsit szeles idő ellenére mindenki nagyon élvezte a fürdést. A Clarisseumba is ellátogattunk, itt egy lelki délelőtt volt és számháború – a nagy meleg miatt az épületben. A pénteki hálaadó szentmise után szerencsére pont kisütött a nap a fergeteges vizes játékra.

A Tücsök tábor után nem állt meg a munka, ugyanis a hétvégén fejeztük be az utolsó simításokat a júliusi nyári oratóriumra. Vasárnap pedig nagy nap várt minket: a kisanimátori és animátori kendők átadása. Sok hozzátartozóval és animátorral együtt ünnepelhettük ezt a meghatározó eseményt. Hétfőn reggel körülbelül 170 gyerekkel, 70 animátorral, kisanimátorral, segítővel kezdtük el az idei nyár első nagytáborát. A kerettörténet a *Croodék* című animációs film volt. A mulatságos színdarabokban láthattuk a (családi) közösség létrejöttét, a jó cél megtalálását, és ehhez a jó eszközök

használatát, illetve a segítség elfogadását. Mi is a szereplőkhöz hasonlóan tanultuk meg követni a fényt, Krisztust. A csoportdélután és a hagyományos bajnokság formálta igazán közösséggé csapatainkat. A kakaóesten pedig a családokat is vártuk, jó volt együtt lenni a még nem, és már nem táborozókkal is. Szerdán egy különleges programban vettünk részt a Margit-szigeten: a lelki délelőtt után az egri oratóriummal közös nagyjátékot tartottunk, aminek a végén még fagyiztunk is a nagy forróságban. A kedvenc program ezen a héten is a fürdés volt: a Római Strandfürdőn pancsolunk egyet. A szentmise és a Don Bosco-játék után főzős állomásokkal és fantasztikus gálával zártuk a hetet. Ekkor már kicsit borult volt az idő, ezért is énekeltük a táborhimnuszban: „Vár a fény, lépj felé!”

Tarcsay Veronika

ÓBUDAI SZENT PÉTER ÉS PÁL SZALÉZI ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS ÓVODA

2. Szalézi Zenetábor MINI – 2025 június 23–27. között került megrendezésre a második Szalézi Zenetábor MINI tábor a Don Bosco Szaléziak és az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola közös szervezésében 9–14 éves gyermekeknek. A táborban 16 általános iskolás fiatal vett részt. Idén a mottó a *Lángoljon a szívünk* volt.

Az első napon különböző csapatépítő játékok keretében zajlott az ismerkedés a gyerekek és vezetőik között. A résztvevők – a Szalézi Zenetáborhoz hasonlóan – különböző hangszerekkel érkeztek, vagy a kórushoz csatlakoztak, így alakultak ki a különböző szekciók, ahol mindenki a saját szólamát gyakorolhatta egy-egy vezetővel. A szekciópróbákat a második naptól kezdve mindig egy összpróba követte, ahol már a tanult dalokat együtt szólaltattuk

Óbudai Tücsök tábor

A META-Don Bosco kilencedikesei paprikás krumplit főznek Péliföldszentkereszten

meg. Nagy élmény volt látni, ahogy napról napra egyre több dalban csendülnek fel egyre tisztább szólamok és hogy már ilyen fiatalon komoly hozzáállást tanúsítanak a szolgálat felé.

Bár a tábor fókuszában a zene áll, nagy hangsúlyt kaptak az egyéb programok és a lelki tartalom is. Minden nap volt lehetősége a résztvevőknek játékos kihívások teljesítésére, amivel olyan lángocskákat gyűjthettek csapatuk számára, amelyekkel később közösen tudtak tulajdonságokat vásárolni. Ezekkel a tulajdonságokkal ruházták fel csapatuk kabaláját, s gondolkodhattak el ők is azon, hogy mik az erősségeik és mik azok az erények, amelyekben fejlődni szeretnének.

Mindemellett megvalósult egy fergeteges számháború, ahol mindenki teljes erőbedobással próbálta megszerezni az ellenfél zászlaját. Ugyanígy a délutáni program része volt a kvíz, ahol a tábor során megélt közös élményeket dolgoztuk fel vicces formában. Illetve fontos megemlíteni a lelki délutánt is, ahol nyugodt légkörben, rajzok segítségével elmélkedhettek a résztvevők.

Egész héten nagyon meleg volt, így különböző vizes játékokra is sor került. Csak úgy repültek a vízi bombák, mindenki felfrissülhetett. Az utolsó napon sort kerítettünk egy a *Ki mit tud*-ra is, ahol bemutatták, hogy mihez értenek, miben ügyesek. Lenyűgöző produkciókat láthattunk mind zenei, mind torna és tánc témában.

A tábor zárására június 29-én került sor a óbudai Segítő Szűz Mária templomban, ahol a délelőtti gyermekmise keretében csendültek fel azok a dalok, amiket a héten gyakoroltak a gyerekek. Óriási élmény volt látni és hallani, hogy milyen szépen megszólalt egy teljes mise, amit a hét elején kezdtünk közösen gyakorolni.

Magyari Zsombor

ÚJBUDA

META-DON BOSCO SZALÉZI TECHNIKUM ÉS SZAKGIMNÁZIUM

Kirándulásra fel! – Az iskolában az utolsó hét sokszor kihívás a diákoknak, tanároknak. Nemcsak a meleg időjárás, hanem a kimerültség miatt is, hiszen júniusra mind érezzük, hogy egy kicsit elfáradtunk. Ilyenkor a legjobb kirándulni, együtt lenni. 2025. június 10-én a META-Don Bosco 9. osztályának első kirándulása Esztergomba és Visegrádra vezetett, amit egy Péliszentföldkereszten töltött éjszaka kötött össze. Velünk utazott János atya és Sándor atya is, akik rendkívül sokat segítettek a kis csapatnak. Már az első kilométerek után előkerült Sándor atya gitárja és énekszóval, tapssal töltötték meg a diákok a buszt. A jó hangulatú utazás után az első állomás az esztergomi bazilika volt, ahol egy múze-

umpedagógiai foglalkozáson is részt vettek a diákok, majd finom ebéd és egy játékos városi séta következett. Miután megérkeztünk a szállásunkra, birtokba vettük a tűzrakó helyet, ahol a bográcsban paprikás krumpli készült. Alig vártuk, hogy besötétedjen és kezdetét vegye a kínai háború. Másnap reggel a Visegrádi Királyi Palotát látogattuk meg, ahol a tanulók beleláthattak, milyen is volt az élet a középkorban. Élményekkel, emlékekkel telve érkeztünk haza és már alig várjuk, mit tartogat a következő tanév számunkra.

Lánczos Ágnes

ÚJPEST-MEGYER

Szalézi Nyári Tábor – Idén is megrendezésre kerültek nyári táboraink. Az első hetet Bajóton, a Szent Simon és Júda Plébánián töltöttük, a másodikat pedig az Újpest-Megyeri Plébánián.

Az idei táborok keretmeséje a *Kung Fu Panda* volt, és mi is kapcsolódtunk a Szent Év témájához mottónkkal: „Be-csüld a jelent, mert jót jelent”.

Ebben az évben is családias módon, jókedvűen töltöttük ezt a két hetet, amely alatt mintegy 60 gyermek táborozott nálunk. Sok nevetésben, éneklésben, bansban, és persze imán vettünk részt. Megismertük a különböző ázsiai kultúrákat és sokat tanultunk egymástól, egymásról.

Külön örömmel töltött el minket, hogy a két hét alatt több szalézi is járt nálunk, még a tartományfőnök atya is.

Azért is hálásak vagyunk, hogy két nagyon fontos szalézi helyre, Péliföldszentkeresztre és a Clarisseumban is eljuthattunk.

Immáron második éve a szerzeteseken és

Újpesti nyári oratórium résztvevőinek látogatása a Clarisseumban

animátorokon kívül részt vettek a szervezésben a szalézi munkatársak is. Munkájukkal nagyban segítették a tábor lebonyolítását. Az előző évhez hasonlóan, animátori ígérettel is volt a táborban: idén két fiatal kötelezte el magát az animátorság mellett.

Reméljük, Isten kegyelméből jövő nyáron is ilyen jó hangulatban lehet részünk!

Groszmann András

ÚJPEST-CLARISSEUM

Clarisseumi nyárkezdet és a folytatása – Pünkösdi vigíliáján, június 7-én, 18 órakor Boldog Sándor István emlék-szentmisét tartottunk melyet Vitális Gábor tartományfőnök atya mutatott be.

Június 24-én, a szerzetesrendek feloszlatásának szomorú 75. évfordulóján 15 és 18 óra között engesztelő szentségimádást tartottunk az üldözöttekért – és az üldözőkért. Sajnos ez az emlékezet sem mozgatta meg a híveket, talán kevesen emlékeznek már rá, vagy nem tartották fontosnak.

Június 25–26: a kertvárosi Szent István templom táborozói, valamint az óbudai Tücsök tábor volt jelen épületünkben, udvarunkon.

Július 3-án tartományfőnökünk és Géza testvér fórumot tartottak az újpesti rendház bezárásával kapcsolatban Újpest-Megyeren, a szomszédos karmelita nővéreknél – a Clarisseumban ugyanakkor legalább 110 gyermek volt a mogyoródi oratóriumból. Szentmise és udvari játékok voltak.

Augusztus 12-én a „Kung-fu panda” égisze alatt az újpesti nyári oratórium volt a Clarisseumban, 55 gyermekkel, 14 animátorral és szalézi munkatársakkal.

Hamarosan kezdődik (augusztus 21–23.) a Claris Család Tábor 25 fővel Iszkaszentgyörgyön.

P. Márkus Zoltán SDB

NYERGESÚJFALU

A nyergesújfalui és bajóti hittanosok tábora Bodajkon – ZARÁNDOKLAT, KÖZÖSSÉG, SZENTÉV, REMÉNY, LUCE – öt nap, öt gondolat, öt út, öt cél, ötször 10.000 lépés. ©

ZARÁNDOKLAT

Vonattal indultunk útnak, hogy megéljük a hét folyamán zarándoklétünk per-

Clarisseum – Közös imádság a Sándor István parkban

ceit. Első utunk életünk zarándoklatának egyik vezetőjéhez, Szűz Máriához vezetett, a bodajki kegytemplomba. Szentmise, a templom- és egymás megismerése, tábortűz és ahogy az első, úgy minden estét a zarándoknaplónk segítségével zártuk. Ez minden nap tükröt tartott magunk elé, majd hazaérve a napok felidézésében is irányítívú vált.

A keddi napot a **KÖZÖSSÉG** formálásának szenteltük. Béla atya az önismeretről beszélt nekünk, megfűszerezve néhány önismereti játékkal, majd a Szent Jakab zarándokutat jelképező kagylókból készítettünk egy horgony alkotást. Ez vezetett át a délutánba, ahol a templomkertben lévő imaösvény állomásain gondolkodtunk ember- és Istencapcsolatunkról.

SZENTÉV, JUBILEUM – irány Székesfehérvár! A Püspöki Palota után nyomozós városjáték vezetett végig minket Fehérvár belvárosában, majd a székesegyházban vettünk részt szentmi-

sén, hogy a jubileumi évben kijelölt ezen templomban is kegyelmeket nyerjünk. Az este Bodajk városa fölé emelkedő Kálvária hegyen imádkozva ért minket a naplemente, itt adva hálát a napért.

REMÉNY

Valóban „A remény zarándokai”-vá váltunk a csütörtöki napon. Bodajkról indulva Csókakő vára volt zarándoklatunk célpontja a Mária úton haladva, beszélgetve, a teremtett világ szépségeit befogadva, a nehézségeinket felajánlva, csendben elmélkedve, imádkozva. Az estébe nyúlóan vendégünk volt egy mesemondó, aki székelly dialectusban mesélt, játszott és a játékba bevonva „mesélte” az Életet.

LUCE

Utolsó nap előkerült Luce, a szentév plüss figurája, aki megjelenésével üzenetet hordoz. Ezeket pakoltuk a személyes holmijaink mellé, hogy otthonainkban is folytassuk zarándoklatunkat. Luce sárga esőkabátja, az Egyház színében védelmet

Nyergesújfalui és bajóti hittanos táborozók

A célban! – Artemide Zatti terepkerékpár túra Péliföldszentkereszten

nyújt az élet váratlan viharaiiban. A sáros csizmája segít ezen továbblépni. Kagyló szeme meglátja az élet szépségeit. A kereszt alakú vándorbotja pedig segít a helyes úton járni.

A szentmise után egy szentévi feliratozott és Luce alakjával díszített buborékfújással szétfújtuk a világ négy égtája felé azokat a buborékokat, jelezve ezzel azt, hogy hazatérve nem bezárkózva szeretnénk élni, hanem kapcsolatainkban, élethelyzetünkben felmutatni a remény jeleit.

Bakonyi Loretta

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Terepkerékpáros túra Artemide Zatti testvér tiszteletére – Húsvét hatodik vasárnapján került megrendezésre hagyományteremtő szándékkal az Artemide Zatti testvérről elnevezett terepkerékpáros teljesítménytúra, amely a Vigasság Napja programsorozat részeként zajlott a Gerecse Natúrpark Látogatóközpont és a Gerecse MTB Team szervezésében. Az esemény különlegessége nemcsak sportos kihívásaiban rejlett, hanem abban is, hogy egyszerre adott lehetőséget a természetjárásra, közösségi élményekre és egy kivételes ember, Szent Artemide Zatti tiszteletére.

A 20. század elején élt, olasz származású szalézi laikus testvér – aki Argentínában szolgált – legendás volt kerékpáros közlekedéséről. Betegápolóként sokszor naponta több tucat kilométert tekert, hogy meglátogassa a rábízott betegeket, kerékpárral járta a várost. Bár hivatalosan nem volt orvos, a helyiek „a biciklis szent gyógyítóként” em-

legették. Szelíd kitartása, embersége és a bicikli nyergében tett szolgálata példaképé tette őt a mai kerékpárosok számára is. A róla elnevezett túrán két különböző táv közül választhattak a résztvevők: volt egy rövidebb, nagyjából 5 kilométeres, családbarát szakasz, amely a kisebbeknek is teljesíthető volt, valamint egy hosszabb, az Öreg-kő szikláját megkerülő, technikásabb útvonal, amely már igazi kihívást jelentett a tapasztalt bringásoknak is.

A nap nem csak a túráról szólt: a látogatóközpontnál kerékpáros ügyességi pálya, ugrálóvár, arcfestés, csillámtetoválás, limonádé stand és számos játékos program várta a családokat. A teljesítménytúra végén minden résztvevő égetett fa emlékérmét és oklevelet kapott, ezzel is emléket állítva az elvégzett kihívásnak.

Külön öröm volt a résztvevők számára, hogy egy szakaszon Emmanuel atya is csatlakozott a csapathoz, aki a Gerecse MTB Team tiszteletbeli tagjává vált, és egy saját csapatmezt is átvehetett.

Lengyel Ákos

Sándor Dorottya SC

A 9. Szalézi Zenetábor résztvevői Péliföldszentkereszten

9. Szalézi Zenetábor – Július 28. és augusztus 3. között rendeztük meg a 9. Szalézi Zenetábort *Legyen meg akaratom* mottóval Péliföldszentkereszten, középpontban a Mi-atyánk üzenetével.

A már rutinos táborozók mellé idén is érkeztek új arcok, akik hamar felvették a tábor megszokott napi ritmusát.

A napok szerves része volt a közös ima, szentmise, igeliturgia (ahova a csapatok készültek zenei szolgálattal), lelkiest. Ezeken az alkalmakon a szervezők személyes tanúságtételeken keresztül igyekeztek a napok témáit körüljárni. A lelkiesten pedig közösen jártunk keresztutat, amelyet utána sok személyes beszélgetés követett.

Az idei zenei anyag többnyire új dalokat, ordináriumot tartalmazott, ami még a legügyesebbeknek is feladta a leckét, de hat kemény nap gyakorlással szépen összeálltak a szólamok, így a vasárnapi záró szentmisére bátran álltak ki. A hanganyag a Youtube-on visszahallgatható.

A délelőtti munkát követően csapatversenyek, korosztályos forgószínpad, sport, kézműves, csoportpercek következtek. Vendégünk volt az *Egykor* zenekar, egy fiatalokból álló keresztény együttes (közülük ketten korábban zenetáborosok is voltak), egy igen színvonalas koncerttel ajándékozták meg a hallgatóságot. Az esti programok között helyet kapott a táncház, szörppong-bajnokság, fényjáték, a már említett lelkiest és a tábor zárásaként a *Ki mit tud?*, ahol minden évben rácsodálkozunk, hogy a ránk bízott fiataloknak mennyi rejtett tehetsége van.

Hálásak vagyunk a szervezők munkájáért és a fiatalok odaadó részvételéért. „Jövőre szeretettel várunk minden érdeklődőt a 10. jubileumi Zenetáborba augusztus 3-9. között. A mottónk *Kormányozd hajómat* lesz.

33. Szalézi Nyári Oratórium – „Bízva bízz, a remény erény!” – ezt harsogta heteken keresztül több mint kétszáz fiatal Szombathelyen. Június 23. és július 11. között három turnusban érkeztek a fiatalok, hogy benépesítsék az oratóriumot, az udvart, a templomot, a színháztermet, a játszóteret és a város különböző helyszíneit. Az első hét középpontjában Szent Márton személye mellett a négy sarkalatos erény állt. A napindító és záró gondolatokban, a csoportfoglalkozások mellett a színpadi jelenetekben is ezek az értékek jelentek meg. Nagy könnyebbség volt, hogy a regisztráció és a ki- és bejelentkezés már papírmentesen, pár kattintással megvalósult egy nagyszerű informatikai fejlesztésnek köszönhetően. Minden héten egy alkalommal közös szentmisén vettek részt a táborozók – a zárónapi szentmisét Székely János püspök atya mutatta be – és hetente egyszer szentségimádásban is találkozhattak Jézussal.

A hét folyamán a csocsó, asztalitenisz, labdarúgó és röplabda bajnokságok mellett mesekuckó, korongozás, bans percek, sütíműhely és kézműveskedés is várta a fiatalokat. A városi programokban lehetőség volt eljutni a rendőrség mellett a Szent Márton Látogatóközpontba, a Haladás Stadionba, de még egy különleges laborfoglalkozásra is. Akik a tábor területén maradtak, azok sem maradtak programok nélkül, hiszen a középkori lovagi játékokban érdekelt Fekete Sereg tartott érdekes bemutatót a gyerekeknek, ezenkívül volt mézkestelés és rajzverseny is.

A lelki programokat színesítette a lelkifröccs foglalkozás, ahol korosztályok szerinti bontásban hallgathattak előadásokat a fiatalok.

A második héten Árpád-házi Szent Erzsébet és a remény gondolata került a középpontba. Ezen a héten került sor az új animátorok avatására, amikor is meglátogatta közösségünket Andrásfalvy János atya is. Az animátorok az avatás előtti este egy szentségimádással és tanúságtételekkel gazdagított, lelki felkészüléssel vehettek részt. Ezen a nyáron nyolc új animátor fejezte be a képzést és kezdte meg a táborban szolgálatát.

Ezen a héten a már bevált és jól működő programok mellett volt lehetőség lovaglásra, a képtár, a színház és a Savaria Mú-

33. Szombathelyi Nyári Oratórium

zeum látogatásra is. A nagy melegben a legfelüdítőbb nap a csütörtök volt, amikor is az egész tábor kiköltözött a strandra. A tábor 2. hete is a szokott módon gálaprogrammal és közös grillezéssel és sütögetéssel zárult le pénteken.

A harmadik hét, ha lehet, még nagyobb kihívások elé állította a szervezőket, mint a másik két héten. A nagy meleg helyett a sok csapadék és hűvösebb időjárás miatt a B tervek kerültek előtérbe. Sok rögtönzés és kreatív megoldás született ebben az időszakban. Az időjárás miatt kiesett programokat nagyszerűen pótolta a lelkes animátor és segítő csapat. A bajnokságok nagy részét sikerült lebonyolítani vagy más napra átszervezni. Ezen a héten újdonság volt, hogy eljuthattak a gyerekek a víztoronyba, egy történelmi akadályversenyre és a skanzenbe is. A hét lelki középpontjában Szent II. János Pál pápa élete és a konklávé folyamata állt. Színdarabokban és a csoportfoglalkozásokban is sikerült látványosan és lényegre törően bemutatni a szent életét. A harmadik héten pénteken került sor az új segítő avatására, akik az előző este szintén lelki előkészületen, szentségimádáson és tanúságtételen vettek részt.

Hálásak vagyunk a szervezőknek, támogatóknak, hogy létrejött a 33. Szalézi Nyári Oratórium. Jövőre jöhet a 34., de addig is: „Bízva bízz, a remény erény.”

Kóródi Tibor

MOGYORÓD

2025 Mogyoródi Oratórium – Mint az eddigi években, idén is nagyon jó volt a hangulat a mogyoródi nyári oratóriumban. Az idei oratórium mottója a „Világíts!” volt, és a három hét alatt a gyerekek Maria Romero, Carlo Acutis és Maria Troncatti életéről és munkásságáról tanulhattak. Az ő történetüket mi, animátorok, reggelente bábozással vagy színjátékkal adtuk elő. A hét különböző napjain a beszélgetések és a játékok a hit, remény, szeretet és Szűz Mária köré épültek. A tábor ideje alatt meglátogattunk bennünket néhány vándoranimátor is, akik nagy segítséget nyújtottak, hiszen idén elég kevesen voltunk helyiek.

Néhány dolog azonban változott a tavalyihoz képest: a délelőtti során bevezettünk egy forgóblokkos rendszert. A négy csapat, akik korosztályok szerint voltak beosztva, négy különböző, félórás blokkban vett részt, amik a következők voltak: előadás, játék, kiscsoportos beszélgetés és imaút. Így a kézműves foglalkozások a délutánra kerültek át. A napok többségét gitáros szentmisével zártuk. Az első hét fénypontjaként a családi esten a csapatoknak az állomásokon az életszentség receptjének hozzávalóit kellett összegyűjteniük.

A sok újdonság mellett a régi dolgok is megmaradtak: sokat játszottunk, közösen

Nyári oratórium Mogyoródon

imádkoztunk, voltunk kirándulni a Budakeszi Vadasparkban és a Vasúttörténeti Parkban, de a Clarisseumba is ellátogattunk egy szentmisére és egy nagy játékra.

A második hetet a fociest zárta, ahol kilenc csapat mérkőzött meg egymással, köztük az animátorok is. A jó hangulat itt is jelen volt és egészen estig eltartottak a meccsek.

A tábor utolsó napján pedig a csapatok a faluban jártak körül állomásokon és meg kellett fejteniük, ki lopta el a parfümöt. Végül egy fergeteges záróesttel zártuk a három hetet, ahol az érdeklődők megnézhatték a gyerekek előadásait és az animátorok komoly jelenetét. De természetesen nem maradhatott ki az estéből a sok bans és a táborhimnusz sem. A tábor végén három új nagyanimátort avattak szentmise keretében, köztük engem is. Nagyon boldog voltam, hogy megkaptam a narancssárga kendőt úgy, hogy közben láttam, hogy a gyerekek is mennyire örültek nekünk. A tábor ideje alatt nagyon jó volt köztük lenni, velük játszani és beszélgetni és remélem, hogy a három hét után élményekkel gazdagon mentek haza. Már izgatottan várom a következő nyári oratóriumot!

Kamarás Laura

BALASSAGYARMAT

Nyári oratóriumi tábor – A Balassagyarmati Don Bosco Oratóriumban 2025-ben is megrendezésre került a kéthetes nyári oratóriumi táborunk, ami több szempontból is különleges volt. Először is, nagy örömmel köszönthettük Balogh László plébános atyát az első táborában, aki tavaly nyár végén érkezett közösségünkbe, miután az elmúlt hat

évben az Amerikai Egyesült Államokban teljesített szolgálatot az ott élő szórványmagyarság lelkipásztoraiként. A táborba ellátogattak Laci atya amerikai barátai is, akik a kinti magyar közösség tagjaiként személyes élményeiken keresztül meséltek a szórványmagyarságról és a hagyományörzésről.

A tábor első hetén a mise keretében pedig egy szép ünnepség alkalmával tizenegy szalézi animátort avattunk, akik a többéves képzésük után végre narancssárga kendővel a nyakukban folytathatják a szolgálatot oratóriumunkban.

Táborunk témája idén Spongyabob volt, így a gyerekek végig kísérhették Bikinifénék lakosainak kalandjait minden nap a színdarabokban. A főszerepet Plankton kapta, aki szívét-lelkét beleadva próbálta megtalálni a híres titkos receptet, útja során viszont akadályokat kellett leküzdenie, amelyek megtanították neki, hogy ha nem csak magára gondol, hanem segít másokon, akkor ő is jobb emberré – vagy amőbává – válik. Rájött, hogy a titkos recept nem valamilyen egyszerű hozzávaló, hanem maga Isten, így

a gyerekek a híres főcímdalt átalakítva már ezt énekeltek az utolsó napon: „Ki lakik oda-fenn, kit rejt az ég? Jézus Krisztus!”

A táborozók hasonlóan az előző évekhez képest három korosztályba osztva vehettek részt különböző izgalmas programokon. A korábbi piros, kék, zöld színek mellé viszont érkezett egy lila csoport is, így a negyedik szín teljes erőbedobással versenyzett egymással a két hét folyamán. Fantasztikus foci, floorball, csocsó és pingpong bajnokságok fokozták a hangulatot, a melegre való tekintettel pedig megmérkőzhettek vízeslufis kiütöcskében is. A szabadidőben is lehetőséget biztosítottunk a szórakozásra: amellet, hogy két új bansot tanultunk, közösen néptáncoltunk és kézműveskedtünk is.

A lelki feltöltődést segítették a csütörtöki misék, és a korosztályonként eltérő lelki programok is. A kicsik megtanulták, hogy ha kitaróan imádkozunk Istenhez, akkor megment minket a bajtól, a közepesek és nagyok pedig lelki és érzelmi kérdésekre válaszolva tudták megépíteni az „Én-szigetüket”. Az utolsó napon szokás szerint gálaesten vendégeltük meg a szülőket, ahol olyan témákat dolgoztak fel a gyerekek, mint „Szeresd felebarátodat!”, „Bízz Istenben!”, „A megbocsátás erény” és „Légy önmagad!”

Kirándulásban sem voltunk híján, hiszen az első héten ellátogattunk Szügybe, ahol két-féle útvonalon járva teljesítettünk akadálypályákat. Majd szerdán, hogy kipihenjük a fáradalmakat, strandoltunk egy nagyot.

Ez a tíz nap mindenki számára sok új barátot, nevetést, szórakozást és lelki fejlődést hozott. Megtanultuk, hogy a legfontosabb hozzávaló Isten, és hogy egymást segítve mindent átvészélhetünk, ezt mutatja az idei tábori mottónk is: „*Légy a titkos receptem!*”

A tábor végén pedig elhangoztak az animátorok kedvenc mondatai is: „Én nem akarok hazamenni, annyira jó itt!”, „Alig várom,

Nyári oratórium Balassagyarmaton

Nyári oratórium Bajon

hogy újra jöhessek!”, „Bárcsak egész nyáron tartana a tábor!” Mi pedig ezeket megjegeztük, és egy kis pihenés után újult erővel térünk vissza, hiszen ősszel folytatódnak a pénteki oratóriumok is.

Ádám Csenge

BAJ

Nyári oratórium – Idei táborunk témája a remény volt a Herkules című mesével

összekapcsolva, mondván: „Vár az égi nyeRemény” bennünket. Bár a mottó az égről beszél, talán a mi animátorközösségünk idén a földön is megtapasztalta a „reményt”. Két éve vagyok itt, úgy érzem, hogy eddig most volt a legjobb a csapatmunka közöttünk és közben így is kitartásra biztattuk egymást. A legnagyobb reményérzet, vegyítve egy kis izgalommal, a tábor negyedik napján sejtett fel bennünk, amikor vonattal men-

tünk strandolni. A hazafelé vezető úton a jármű már javában felszállásra készen állt a síneken, azonban a csapatunk fele még az aluljáróban – mondhatni egészen ráérősen – szedte a lábát, bízva abban, hogy az odafelé késve induló vonat a visszaúton sem veszi sietősre az érkezését. Ám visszafelé ez nem volt elmondható! Ekkor a csapat azon fele, amely már a peronon volt, valóban reménnyel és izgalommal várta a csapat másik felét, akik pedig ugyanezekkel az érzésekkel rohantak a vonat felé. Azt gondolhatnánk, hogy felszabadultunk, amint becsukódtak az ajtók. Korántsem lélegezhettünk még fel, hiszen ekkor reméltük igazán, hogy ugye minden kis csapatnak sikerült felszállnia és senkinek nem esett baja a sietségben. A vonat elindult és mindannyian egyszerre tudtuk, hogy mi a teendő, szavak nélkül találta meg mindenki a saját csapatát, még ha le is maradt egy része.

Ez az esemény adja át talán a legérthetőbben, hogy mennyire összekovácsolódott a mi közösségünk. Ezt a kovácsolást pedig nem Héphaisztosz, hanem Isten és az általa mi közöttünk, egymás, és a gyerekek felé áradó szeretet munkálja. ●

Futó Petra

† Kovács Józsefné szül. Gregus Mária SC 1930-2025

A mogyoródi munkatársi csoport szomorú szívvel tudatja, hogy Kovács Józsefné, született Gregus Mária 2025. július 20-án, 95 éves korában megtért a Teremtőhöz.

Marika néni 19 évesen, házasságkötése után került Mogyoródra. Otthonról, a

herédi szülői házból hozta magával a Jóisten szeretetét és a Szűzanya tiszteletét. Az elsők között tett munkatársi ígéretet Mogyoródon 1995-ben. Rendszeresen járt a találkozóinkra és a tartományi programokra, lelkigyakorlatokra. Az oratóriumi munkába szívvel-lélekkel csatlakozott. Szelíd szavaival, szeretettel tanította a lányoknak a keresztszemes himzést és mindig több tálca süteménnyel lepte meg a gyermekeket, a különböző rendezvényeken. Még idős napjaiban is szívesen tanult a Jóistenről és a hitünkről a felnőtt hittanon. Mi pedig tőle tanultunk sokat, mert örömmel adta át azt, amit tudott. Szívesen mondott verset is, hitének mélységére is rácsodálkozhattunk ezek hallatán. Marika néni hitvallása: „Életünk nagy keresztfői és életünk nagy kegyelmei összefüggenek.” A templom a második otthona volt. 24 éven keresztül díszítette az Úr oltárát virágokkal. Terítőket, lobogókat varrt, himzett, rendben tartotta a

kehelykendőket, albákat, ministránsruhákat. A szentségimádási napokat ő szervezte hosszú éveken át és ilyenkor az egész napot az Oltáriszentség előtt töltötte a templomban. Évtizedeken keresztül az úrnapi körmenet egyik sátra, oltára, az ő háza előtt állt. Ennek előkészítését, lebonyolítását ő szervezte. Évente egy hónapig a házában helyet adott a Kántor-ostya sütésének. Saját gyermekkel nem áldotta meg az Úr, de a háza, udvara gyakran volt hangos a gyermekektől, óvodai csoportoktól, akiket mindig nagy szeretettel látott vendégül. 2017-ben értékelve Egyházközségünkért végzett sok éves, kiemelkedő munkáját, Szent Mihály Főangyal díjban részesült. Az utóbbi éveket a piliscsabai Nagyboldogasszony Házban töltötte. Tartottuk vele a kapcsolatot, látogattuk őt és gyakran beszélgettünk vele telefonon. Mindig büszkén és boldogan mondta, hogy a mi szalézi csoportunk az ő családja és örül, hogy közénk tartozhat.

***Tóth Domonkos
örökfogadalomtétele***

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4000 példányban, belső terjesztésre. ISSN 3094-1776 (nyomtatott)

Készült a Szalézi Művek Kft. közreműködésével, felelős kiadó: P. Vitális Gábor SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés: Kővári Péter

A címlapon: Tóth Domonkos fiatalokkal az örökfogadalom letétele után

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.